

Λογοτεχνικό Δελτίο

Μηνιαία έκδοση πεζογραφικού λόγου
Υπερρεαλιστική Ομάδα Θεσσαλονίκης
τεύχος 10^ο, Ιούνης 2020

Λογοτεχνικό Δελτίο

Μηνιαία έκδοση πεζογραφικού λόγου
Υπερρεαλιστική Ομάδα Θεσσαλονίκης
τεύχος 10^ο, Ιούνης 2020

Αρχισυντάκτης-Επιμελητής: Αντώνης Χαριστός

Εκδόσεις Γράφημα: Ιωάννης Τσαχουρίδης, Εξαδακτύλου 5, Θεσσαλονίκη, grafima@grafima.com.gr, τηλ: 2310 248272

Υπερρεαλιστική Ομάδα Θεσσαλονίκης: surrealists.salonik@gmail.com

ISSN: 2654-1769

Τίτλοι έργων:

1. Παπαρούνες και αγκάθια, μέρος Α' - Αντώνης Χαριστός (σελ 3)
2. Μαυροματαίων και Αλεξάνδρας γωνία - Ρόζα Αξιώτη (σελ 5)
3. Μια μέρα σαν κι αυτή - Ελένη Δεληβοριά (σελ. 7)
4. Ακηδία - Δημήτρης Αθανασέλος (σελ. 7)
5. Σκηές ενός φόνου ή στο Πίσω Δωμάτιο (ΒΟΥΒΟ ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΗ), θεατρικό έργο/Σκηνή 12 - Αργύρης Φυτάκης (σελ 7)
6. Το φθινό κόκκινο κραγιόν - Αναστασία Καραογλάνη (σελ 8)
7. Από αύριο, χτες - Φανή Χούρσογλου (σελ 8)
8. Πρωινό ξύπνημα - Λάμπρος Αναγνωστόπουλος (σελ 8)
9. Αμαρτίες γονέων, Θεατρικό έργο - συνέχεια, Πράξη 2^η, μέρος 1^ο - Σοφία Ζήση (σελ 9)
10. Little Beast - Ίρις Αποστολίδου (σελ 10)
11. Χτύπα ξύλο - Κατερίνα Ζαμπανιώτη (σελ 11)
12. Beaching, Μικροδιηγήματα σε 145 λέξεις, - Αργύρης Φυτάκης (σελ 11)
13. Ανάσα, Μέρος Α' - Νάγια Μητροπούλου (σελ 11)
14. Διακριτική ευχέρεια - Λίνα Βαταντζή (σελ 12)
15. Ο μόνος δικός μου άνθρωπος, μέρος Γ'-τελευταίο- Νατάσα Χασάκιοϊλη, (σελ 12)

Τα κείμενα των συντακτών εκπροσωπούν
αποκλειστικά απόψεις και θέσεις των ιδίων
και δεν σχετίζονται ούτε ταυτίζονται με τις αντίστοιχες
της Υπερρεαλιστικής Ομάδας Θεσσαλονίκης και του Εκδότη

ΥΔΕ

ΥΠΕΡΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Λογοτεχνία - Τέχνες - Φιλολογία

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Παπαρούνες και αγνάθια

Μέρος Α'

Ο Μάης είχε εισβάλλει απροειδοποίητα στο σκυθρωπό τοπίο του Μισισιπή. Η πεδιάδα απλώνονταν άνευρη στα χρυσοποϊνίλτα στεφάνια όπως έπλεκαν επιδέξια τις μύτες των σιτοβολώνων καθώς οι ακτίνες του ηλίου καθρεφτίζονταν επάξια στον συναγωνισμό λαμπερής παρουσίας. Θερμός αέρας, ασφυκτικά περιεκτικός σε λογίων λογίων ταχύτητες, πλάγιαζε στον κάμπο παρασέρνοντας τις κορφές των σπαρτών στη δύνη μιας ανεμοζάλης. Πότε δεξιά πότε ζερβά ιδρώνε τα σώματά των και μαζί τους βουτούσε στις υγρές μάζες του καρβουνιασμένου δέρματος. Ο Sam Turner μισάνοιξε τα βλέφαρα και το κεντρικό σύμβολο στον ουράνιο θόλο, καυτό, πιρουνίασε την ίριδα προκαλώντας αποστροφή στο εκτεταμένο φως της μέρας. Τα σφάλισε για λίγα λεπτά επιστρέφοντας στο σιοτάδι των ματιών. Έπειτα, η απαλή ροή του ανέμου, μεταφέροντας ψυχρό κυματισμό, εξανάγκασε το σωριασμένο σώμα να ανασηκωθεί απ' το χώμα το οποίο χρησιμοποιήθηκε για νυχτερινό κατάλυμα. Στιγμές αργότερα, ο Sam Turner, όρθωνε τη σπονδυλική στήλη αναδιατάσσοντας το φορτίο λίπους που του αναλογούσε. Ένα φορτίο τόσο λεπτεπίλεπτο και σχεδόν κρεμασμένο απ' τις κοκάλινες επιστρώσεις που νόμιζες θα παρδάδερνε, φτερό στον άνεμο, στη λάβρα θερμών και ψυχρών σύννεφων που κύκλωναν την ατμόσφαιρα άναρχα. Είχε αποκοιμηθεί στα παρασκήνια της δημοσιάς προς την πολιτεία του Μισισιπή κατάκοπος καθώς ήταν απ' την πολύωρη πεζοπορία. Αρκετά χιλιόμετρα δρόμου συντρώφευαν κάθε του βήμα έως ότου φτάσει στον προορισμό του. Η εποχή της φράουλας στις νότιες πολιτείες της αμερικανικής γης προσέλκυε πλήθος χειρωνακτών εργατών προκειμένου να απασχοληθούν στις φυτείες για τους καλοκαιρινούς μήνες έως ότου το φθινόπωρο κρούσει τον κώδωνα αναζήτησης νέας εργασιακής στέγης για τον επερχόμενο χειμώνα.

Ο Sam Turner κοντοστάθηκε στη στάση του λεωφορείου. Παρέστεκε απομονωμένος υπό τη σιά που διαμόρφωναν οι λαμαρίνες στο πρόχειρα φτιαγμένο κουβούκλιο. Στο εσωτερικό αυτού έβραζε η ανάσα σαν ατμός καθώς η περικλειστή εικόνα απορροφούσε εξολοκλήρου την ηλιακή λάβρα, η οποία τεχνηέντως αγκάλιαζε τα φλεγόμενα υπόστεγα. Για το λόγο αυτό ο Sam Turner ακροβατούσε λίγα εκατοστά ανάμεσα στο τμήμα σιας που συγκροτούνταν στη στάση του λεωφορείου και τον δημόσιο δρόμο, ο οποίος ομοιάζε με πυρίτιδα φλεγόμενων ρίπων. Το μηχανοκίνητο όχημα φάνηκε σαρξ εκ της σαρκός του στο βάθος της δημοσιάς. Οι οφθαλμοί του Sam Turner έδειχναν να ξεγελιούνται στο λαμπύρισμα που τρεμπόλαιζε την αντανάκλαση του ηλιακού θερμαινόμενου σμήνους ακτινών με τις καυτές φιάλες αέρος στο προαύλιο της ασφάλτου. Λίγα μέτρα ακουούσαν ώστε η πρόσκαιρη χαρά να μετεξελιχθεί σε οικτρή απογοήτευση.

Το βαρύ όχημα στάθμευσε ενώπιον του. Απ' την μπροστινή είσοδο οι θύρες άνοιξαν διάπλατα. Στο πλατύσαλο εμφανίστηκε ένας μεσήλικας άνδρας. Τον κοίταζε με βλοσυρό βλέμμα και αφού στερέωσε την άκρη του σιγαρέτου στα χείλη, αδιάφορα κούνησε τα πέλματα στο υπόγειο της πότας και κίνησε να φύγει. Ο Sam Turner προχώρησε προς το λεωφορείο, ο οδηγός του οποίου ετοιμάζονταν να αναχωρήσει. Ο επιβάτης που μόλις είχε αποβιβαστεί παρατηρώντας την κίνηση του νεαρού, όπως ανέλθει στο μεταφορικό μέσο, έφτυσε τα προϊόντα σάλιου που είχαν παραχθεί μπλεγμένα με υπολείμματα τροφών και νικωτίνης στο χώμα κι άπλωσε επιδεικτικά το χέρι φράζοντας το δρόμο στον Sam Turner.

«Για πού το βαλες;»

Ο Sam Turner σάτισε. Δίχως να αποκριθεί πέρασε δίπλα απ' τον τεντωμένο αντίχειρα κι έκανε να ανέβει στο λεωφορείο. Τότε ο οδηγός αυτού έλκισε απότομα τις θύρες, προκαλώντας την ευθυμία και τα χειροκροτήματα επιδοκιμασίας στους επιβάτες. Μία ανάσα και θα έκοβε το πρόσωπό του στα δύο. Το όχημα αργά αργά κύλησε στις ρόδες. Σύντομα, χάθηκε απ' το οπτικό πεδίο του Sam Turner.

«Απαγορεύεται η μετακίνηση στα δημόσια λεωφορεία, νέγρε» πρόσταξε ο άνδρας και το σιγαρέτο άναψε την κόκκινη πυρωμένη φλόγα δρασκελίζοντας τον καπνό που αναβόσβηνε ανάμεσα στα δόντια.

Ο Sam Turner δεν απάντησε. Σήκωσε στους ώμους τον μπόγο με τα ελάχιστα υπάρχοντα που ως κληρονομιά μετακινούσε από πολιτεία σε πολιτεία και τράβηξε το δρόμο με φόντο τον ορίζοντα. Ο ήλιος πλέον είχε σαρφαλώσει στην κορυφή εξαπολύοντας καύσωνα θερμοκρασιών. Οι πνεύμονες του Sam Turner ανεβοκατέβαιναν ασύστολα και οι καρδιακοί παλμοί εκτόξευαν, στην διαστολή, αιμάτινα αγγεία. Σαν ρήγματα σε τείχη αρτηριοσκλήρωσης έσπρωχναν τον πυρετώδη κόκκινο ποταμό όπως διαπεράσει με κρότο τα εμπόδια που υψώνονταν στο πέρασμά του. Ο ιδρώτας είχε απλωθεί έως το στόμιο της αναπνοής. Βαριά και ανεπαίσθητη η τελευταία σωριάστηκε μαζί με το σώμα επιπλέοντας στο έδαφος. Ώρες αργότερα τα μηνίγγια θα κινητοποιούνταν απ' την αποστροφή έντονων μυρωδιών οι οποίες κατέκλυζαν κάθε σπιθαμή χώρου στην περιρρέουσα ατμόσφαιρα. Ο Sam Turner ισορροπούσε ανάμεσα στην παραζάλη της πτώσης και τις προσλήψεις του εξωτερικού περιβάλλοντος. Πηγαινοέρχονταν απ' την ονειρώδη κατάσταση παραμιλητού, στην οποία είχε εισχωρήσει με διάθεση εξομολόγησης, στην συνειδητοποίηση της κόπρου που τον περιστοιχίζει, όντας ακουμπισμένος στην ωμοπλάτη ενός ημιφορτηγού το οποίο βρισκόνταν καθοδόν για την πολιτεία του Μισισιπή. Ο Sam Turner χτύπησε με όση δύναμη απέμεινε στις άκρες των δακτύλων του το παράθυρο το οποίο αντιστοιχούσε στον οδηγό. Εκείνος, πάτησε απότομα φρένο ακινητοποιώντας το όχημα. Έστρεψε το βλέμμα του και το απώθησε στον νεαρό ο οποίος επιχειρούσε να αποκολλήσει τα στίγματα της κόπρου που είχαν νοτίσει τα ρούχα του σαν βδέλλες.

Ο οδηγός με τη μακριά γενειάδα και το μισοφαγωμένο καπέλο κατέβηκε και στάθηκε μπροστά στον Sam Turner.

«Ευτυχώς ζύπνησες!» έκανε καθώς επιχειρούσε να τον τραβήξει απ' τη μάζα του ζωικού βασιλείου που κυκλοφορούσε υπό τη σιέπη παντός είδους εντόμων. Του πρόσφερε νερό όπως δροσίσει τον ξηραμένο του λάρυγγα. Έπειτα, τον κάλεσε στη θέση του συνοδηγού. Εκείνος υπάκουσε μηχανικά. Με ταχύτητα φωτός ακολούθησε τις οδηγίες του οδηγού αφού πρώτα άλλαξε το λερωμένο πανωφόρι. Ένδυμα το οποίο υπερθεμάτιζε την χειμερινή ένδυση που ξέμεινε στην ειλεκτή του γκαρνταρόμπα.

«Σε είδα πεσμένο καταμεσής του δρόμου. Ανέπνεες. Σκέφτηκα να σε μεταφέρω μέχρι την πολιτεία. Σε έγδερνε ο ήλιος και σε λυπήθηκα. Προς τα πού βαδίζεις;»

Ο Sam Turner με την δροσερή υφή του νερού να αναζωογονεί τη στοματική του κοιλότητα και να βλασταίνει τα ζωτικά του όργανα αναθάρρησε. Αφού εισέπνευσε το τελευταίο δράμι οξυγόνου που δρασκελίζει τον εξωτερικό περιβάλλοντα χώρο, ορθοπόδησε το λόγο του διατρωνώντας τις φωνητικές χορδές μέσα απ' τις οποίες αποκαλύφθηκε ο σκοπός παρουσίας του στα νότια προάστια της χώρας.

«Ερχομαι για το μάζεμα φράουλας. Είναι η εποχή της. Πηγαίνω στα χωράφια του Douglas McKeanen»

Ο γέρος έριξε μία σιωπηλή ματιά στο νεαρό άνδρα. Έπειτα, περιέπαιξε το σιγαρέτο απ' την μία άκρη των χειλιών έως την άλλη έως ότου επανήλθε με νέα ερώτηση.

«Ποιος σου μίλησε για την παραγωγή φράουλας;»

«Δούλευα σε εργοστάσιο ζάχαρης. Το αφεντικό είπε μια μέρα τώρα η παραγωγή τελείωσε. Είστε ελεύθεροι να φύγετε. Θα χρειαστώ και πάλι τα χέρια σας τον χειμώνα. Τον ρωτήσαμε πού να απευθυνθούμε για δουλειά. Στις πεδιάδες του νότου. Απ' τον Μάη έως το φθινόπωρο θα έχετε εργασία. Είναι μακριά το κτήμα;»

«Όχι πολύ. Θα σταματήσουμε στο εστιατόριο του Irving. Να παραγγείλεις ομελέτα. Από φρέσκα αυγά καμωμένη με μπέικον και τριμμένο τυρί. Το πιάτο συνοδεύεται με καφέ ή κρύα σοκολάτα»

Η φαντασία του Sam Turner οργίασε. Είχε να ικανοποιήσει τις στομαχικές αιτιάσεις μέρες τώρα. Η περιγραφή του γέρου, απ' τα γένια του οποίου κρέμονταν λαδωμένα στίγματα της πρόσφατης γαστρονομικής

πανδαισίας, εισφενδόνισε την πίεση στην αθέατη όψη της επιθυμίας. Δεν διέθετε ούτε υποδιαίρεση του δολαρίου για να ξεγυλάσει την πείνα του. Η σιωπή του αποκάλυψε την τραυματική οικονομική κατάσταση την οποία βίωνε καθώς η αποζημίωση απ' το εργαστήριο ζάχαρης εξαντλήθηκε στην μετακίνηση εκατοντάδων χιλιομέτρων έως ότου φτάσει στην πολιτεία του Μισισιπή. Η τελευταία θεωρούνταν γη της επαγγελίας. Παρά τους υφιστάμενους φυλετικούς νόμους και διακρίσεις, η εργασιακή εμπειρία στις ιδιοκτησίες γης απέφερε αποδοχές ικανές να διατηρήσουν τη ζωή για αρκετούς μήνες έως τον χειμώνα. Ωστόσο, η σκληρότητα αυτής και οι απάνθρωπες συνθήκες που την πλαισίωναν υπονόμειναν την πολυδιαφημιζόμενη ευημερία. Οι εναλλακτικές που δίδονταν αφειδώς στους εργάτες ήταν μονόχρωμες. Ξόδευαν τον βδομαδιακό ιδρώτα σε χαρτοπαίξεις, ιερόδουλες και αλόγιστη κατανάλωση οινοπνεύματος. Ξεγελούσαν τη μοίρα τους όντας ελεύθεροι να καταθέσουν κάθε Κυριακή τα διαπιστευτήρια της επιθυμίας. Το πρωί αυτής εισέρχονταν στην ενορία της πολιτείας, υπό το άγρυπνο βλέμμα των νοικοκυραίων, όπως ακούσουν τον ιερέα να κηρύσσει τον θεϊκό λόγο μέσα από παραβολές και παραδείγματα. Η παρουσία τους, ανά ομάδες, καθιστούσε την αξία του γαιοκτήμονα στον οποίο ανήκαν πολλαπλάσια στο κοινωνικό γίγνεσθαι. Γίνονταν κοινωνοί της ψευδαισθήσης αλυσίδων τις οποίες δεν αποχωρίζονταν ποτέ. Στο τέλος της λειτουργίας όλοι όρθιοι, με βαθιά συγκίνηση, ένωσαν τις παλάμες των χειρών τους και προσεύχονταν ενωμένοι ύμνους μελωδικούς στον φιλεούπλαχνο Πατέρα για την τύχη που τους επεφύλαζε όπως γευτούν τον ουράνιο παράδεισο. Δουλοκτήτες και δούλοι, αφέντες και σιλλάβοι στον ιερό ναό άφηναν έξωθεν αυτού τις ιδιότητες και τους κοινωνικούς ρόλους μετερχόμενοι της μυστικιστικής ενώσεως στο σώμα και το αίμα του Χριστού, ως ύψιστα όπλα του πανάγαθου Θεού.

Με τον ιερέα της ενορίας σε μεσολαβητικό σχήμα, ανάμεσα στην τυπική αποδοχή και την αναγκαστική υποταγή, οι εργάτες αφομοίωναν ολοένα περισσότερο τις ταξικές διαφορές και κάθε φορά που τα παραστρατήματα της σιέψης αντιλαλούσαν την αδικία και την εκμετάλλευση στις ανθρώπινες σχέσεις, τα λόγια και οι παραβολές συναίνεσης επενεργούσαν πάραυτα με τρόπο καθηλωτικό κι ενδεικτικό αυτής. Όταν οι λέξεις στέγνωσαν και οι ρόλοι αποκαθίσταντο, οι εργάτες έσπευδαν να επενδύσουν την βαρβαρότητα στα χαμαιτυπεία και τους οίκους ανοχής στα οποία παρέδιδαν και τα τελευταία υπολείμματα εξάρτησης στους πυλώνες της κοινωνικής εξαπάτησης προσθέτοντας θελοούσια τον οβολό τους στην αέναη διαδικασία εκμηδένισης εαυτών. Απ' την επομένη, με τα πρόσωπα βαθυλωμένα στην συμβατική επανάληψη χειροκίνητων ενεργειών, έμπηγαν τις παρανυχίδες στο σκληρό τους δέρμα να αποτινάξουν την ζάλη της προηγούμενης μέθης, ανταποκρινόμενοι στα κελεύσματα των απαιτήσεων.

Ο γέρος κοίταζε περιφρονητικά τον Sam Turner.

«Δεν έχεις χρήματα για ομελέτα;» ρώτησε με αυταρέσκεια.

Εκείνος έγνεψε αρνητικά.

«Χμμ.. θα σε κεράσω εγώ. Θέλω μονάχα να με βοηθήσεις να αδειάσουμε την κοπριά. Ζέχνει ο τόπος όλος αλλά είναι λίπασμα πρώτης ποιότητας»

Ο Sam Turner συμφώνησε.

«Και γιατί ήρθες τόσο μακριά να δουλέψεις; Μήπως είσαι απ' τους άλλους;» συνέχισε με νόημα.

«Ποιους άλλους;» απάντησε εκείνος ανυποψίαστος για τα παρασκήνια της ερώτησης.

«Τους κόκκινους» έκανε ο γέρος κι έφτυσε έξω απ' το παράθυρο με τη μάζα σάλιου να αποδρά αυτοστιγμής στο κενό.

Είχε ακούσει να γίνεται λόγος για δαύτους στις εφημερίδες. Ανάμεσα σε ομάδες ομάδες εργατών κι από στόμα σε στόμα διαδίδονταν ενέργειες των «κόκκινων» πότε στη μία και πότε στην άλλη βιομηχανική μονάδα. Ο ιδιοκτήτης στο εργοστάσιο ζάχαρης τούς είχε προειδοποιήσει. Μαζικές απολύσεις θα ακολουθούσαν εάν ανακαλύπτονταν ύποπτες ενέργειες ενάντια στην αλυσίδα παραγωγής. Λέγανε πως τριγυρνούσαν κατά μόναν και διαλαλούσαν την απεργία ως δικαίωμα και

όπλο των εργατών στην διεκδίκηση όλων όσων τους αναλογούσαν στη βάση του καθημερινού ιδρώτα για ένα κομμάτι ψωμί. Καλύτερες συνθήκες εργασίας, περιορισμών των ωρών αυτής, αύξηση του ημερομίσθιου και κοινωνική ασφάλιση ήτο ορισμένα μόνο από τα άμεσα αιτήματα τα οποία θέτονταν στο τραπέζι. Συνήθως ωθούσαν τους εργάτες σε απεργιακές κινητοποιήσεις οι οποίες, σε πλείστες των περιπτώσεων, κατέληγαν στη βίαιη καταστολή τους απ' τα μητροπολιτικά στρατεύματα. Στα έντυπα που συχνά πυκνά έπεφταν στα χέρια του διάβαζε για διάσπαρτες σε ολόκληρη την αμερικανική ήπειρο εξεγέρσεις εργατών, άλλες εξ αυτών οργανωμένες διαρκούσαν λίγες ημέρες άλλες αυθόρμητες οδηγούσαν στην άμεση διάλυσή τους. Πλέον και στον κάμπο, πέραν των βιομηχανικών κέντρων, είχε εξαπλωθεί η κόκκινη λαίλαπα, στα άφωνα αγροτεμάχια των πεδιάδων του νότου.

Στην ιδιάζουσα περίπτωση των τελευταίων, εξαιτίας προγονικών φυλετικών διακρίσεων, η αντίπερα όχθη οργανώνονταν γύρω από τα πρόσωπα με τις λευκές κουκούλες. Είχαν μετατραπεί σε φόβο και τρόμο στους κύκλους των έγχρωμων κοινοτήτων. Στο κάδρο τρομοκρατίας που έπερναν στο πέρασμά τους κατάφεραν όπως επιβάλλουν τεχνητά την κοινωνική ειρήνη στις τάξεις των ανήσυχων εργατών. «Κόκκινο» δεν τόλμησε να πατήσει το πόδι του στις περιοχές δικαιοδοσίας τους. Είχαν μετατραπεί σε κράτος εν κράτει.

«Όχι, δεν είμαι» απάντησε με θάρρος ο Sam Turner. Στον εξώστη του μυαλού του μετρούσε τους κινδύνους τους οποίους θα διέτρεχε κινητοποιώντας τυχόν υποψίες των ανθρώπων της πολιτείας. Προσπάθησε να φερθεί με σοβαρότητα.

«Εμ..βέβαια δεν είσαι! Εσύ είσαι νέγρος» σχολίασε επικριτικά και τα άναρχα γέλια του μαρμάρωσαν στη θέση του τον Sam Turner. Ο γέρος συνέχισε «Σε λίγες μέρες εορτάζει η πολιτεία την ίδρυσή της. Μεταμφιέζονται όλοι και γυρνώντας από σπίτι σε σπίτι ανταλλάσσουν δώρα. Το βράδυ της τρίτης μέρας, στην κορύφωση των εκδηλώσεων, οργανώνεται δεξίωση με χορούς και βραβεύσεις. Κρίμα που είσαι νέγρος. Απαγορεύεται να κυκλοφορείτε τις μέρες εκείνες. Αν και...» κοντοστάθηκε στο λόγο του «Αν και ορισμένοι τολμηροί μασιαρεύονται τόσο προσεκτικά που ουδείς αντιλαμβάνεται στην κατώτερή τους φύση. Γλιστρούν ανάμεσα στον κόσμο και γέγονται τα εδέσματα της γιορτής. Αρχίει να μη σε καταλάβουν εκείνοι. Τότε, δεν σε σώζει ούτε η μαύρη μαγεία» και τα γέλια του αυτή τη φορά διαπέρασαν με ταχύτητα τα τύμπανα του Sam Turner καθώς έφταναν στο εστιατόριο.

«Εδώ είμαστε, κατέβα!» πρόσταξε ο γέρος κι εκείνος τον ακολούθησε κατά πόδας.

Οι δύο άνδρες εισήλθαν στο κατάστημα. Τα βλέμματα των θαμώνων στράφηκαν με μιας και ακινητοποιήθηκαν στο πρόσωπο του Sam Turner. Εκείνος με συστολή κατέβασε τους οφθαλμούς στο πάτωμα με ενοχικό σύμπτωμα, συρρικνώνοντας την τραγιάσκα που φορούσε μέχρι πρότινος με δύναμη στις παλάμες του. Ο γέρος αδιάφορος στα αδιάκριτα βλέμματα κινήθηκε προς τον πάγκο χαιρετίζοντας τον ιδιοκτήτη.

«Καλημέρα George» έκανε και το χαμόγελο του μαρτυρούσε την αμηχανία που κυριαρχούσε στις κινήσεις του σώματος.

«Καλημέρα» απάντησε απρόθυμα εκείνος και συνέχισε δίχως να αναμένει απόκριση. «Τι είναι αυτό που σέρνεις μαζί σου;» είπε, καρφώνοντας τις κόρες των ματιών του στον Sam Turner. Ο τελευταίος έμεινε στήλη άλατος στην είσοδο του καταστήματος με την κεφαλή σε ελεύθερη πτώση. Τα μειωτικά σχόλια των παρισταμένων δονούσαν την ατμόσφαιρα του χώρου.

«Τον βρήκα λιπόθυμο στο δρόμο. Πηγαίνει για δουλειά στις φυτείες φράουλας. Φαίνεται γερό σκαρί. Περιπάτησε χιλιόμετρα για να 'ρθει ως εδώ» τόνισε με νόημα περιστρέφοντας το ενδιαφέρον πάνω του. «Μία ομελέτα για μένα με μπέικον και τυρί» πρόσθεσε, ενώ ζήτησε κι ένα φλιτζάνι καφέ. «Τα ίδια και για τον νέγρο» αποτελείωσε τη φράση του και τότε τα επιφανειακά σχόλια αποδοκιμασίας μετατράπηκαν σε μαζική ένδειξη αποστροφής.

«Δεν σε ρβίρω σε νέγρους» υπογράμμισε με στόμφο κι άρχισε να ετοιμάζει την παραγγελία του γέρο Adam.

«Τότε θα μοιραστώ το πιάτο μου μαζί του» απάντησε εκείνος και κάλεσε τον Sam Turner όπως καθίσει δίπλα του. Ο τελευταίος νωχελικά με βήμα σταθερό πλησίασε τον γέρο.

«Καλύτερα να περιμένω έξω..» πρόφτασε να ψελλίσει προτού ο τελευταίος απαντήσει με θάρρος.

«Θα μοιραστούμε το γεύμα»

Ο τόνος της φωνής του δεν επέτρεπε εναλλακτικές σκέψεις. Ο φόβος ξεκεράστηκε απ' το πρόσωπο του Sam Turner. Έλαβε τη θέση στον πάγκο με τον George Conolly να παρακολουθεί ανήμπορος να αντιδράσει. Σούφρωσε τα χείλη του και με ύφος ύπουλης παγίδας εισήλθε στην κουζίνα. Σε λίγα λεπτά την ώρα σέρβιρε χωριστές μερίδες ομελέτας ειδικά μαγειρεμένες με τα συνθετικά υλικά που την καθιστούσαν εύγευστη. Το φλιτζάνι καφέ άχνιζε στον ατμό που μόλις έβρασε. Ενώπιον του απρόσμενου θεάματος ο γέρος άρχισε να καταναλώνει λαίμαργα την μία προυινά τεμαχισμένης ομελέτας μετά την άλλη. Το ζεστό ρόφημα προοιούσε απανωτές δονήσεις ευεξίας. Παρά τη θερμή ατμόσφαιρα που αγάλιαζε την πολιτεία του Μισισιπή, ο καφές, στην υψηλή τήξη της θερμοκρασίας του, προσέδιδε νότα ανυπολόγιστης γεύσης σε στιγμές ρεμβασμού. Παρακινούμενος από τον γέρο ο Sam Turner αντέγραψε τις κινήσεις του και με τη σειρά του δοκίμασε την μαγειρεμένη ομελέτα που σπαρταρούσε στο πιάτο. Στην πρώτη πειραματική γευσίγνωσια το αποτέλεσμα υπήρξε οικτρό. Το περιτύλιγμα αυγού μαζί με το περιεχόμενο αυτού είχαν ετοιμαστεί όπως διαμορφώσουν ναρκωθετημένο πεδίο γεύσεων το οποίο προκάλεσε ναυτία στις στομαχικές διατάξεις του Sam Turner. Το αποτέλεσμα δικαίωσε την εκδικητική μανία των θαμώνων οι οποίοι παρασύρθηκαν σ' έναν κυκεώνα γέλωτος άνευ ορίων. Ο γέρος, ατάραχα, συνέχισε το γεύμα του. Μόλις σκούπισε την τελευταία αιχμή του γυάλινου επιδόρπιου, ρουφώντας και τις όψιμες σταγόνες καφέ που είχαν απομείνει, έκανε νόημα στο νεαρό και απομακρύνθηκαν.

«Και τώρα οι δρόμοι μας χωρίζουν» είπε και με τον δείκτη του αριστερού χεριού σκιαγράφησε την πορεία την οποία θα ακολουθούσε ο Sam Turner προκειμένου να φτάσει στον προορισμό του. «Δεν είναι μακριά το κτήμα. Θα βρεθείς στη δημοσιά και στον πρώτο παράδρομο, στα είκοσι χιλιόμετρα από εδώ, θα ακολουθήσεις την ροή του. Μέχρι να νυχτώσει θα το έχεις εντοπίσει» συνέχισε και αφού τοποθέτησε επιδέξια το καπέλο του, άναψε το τελευταίο σιγαρέτο που στόλιζε τα ώτα του και κατευθύνθηκε στο όχημα. «Καλή σου τύχη!» αναφώνησε καθώς η μηχανή μούγκριζε βαρυνγκμώντας να κινήσει τα πετάλια.

Ο Sam Turner συμμορφώθηκε στη διαδρομή που του υπέδειξε. Η μεσημεριανή ραστώνη εφορμούσε παρακλητικά στην κόψη των βλεφάρων του. Παρά τις αλλεπάλληλες συστάσεις των μυώνων του σώματος όπως αναπαυτεί, εκείνος τραβούσε το δρόμο του δίχως καθυστέρηση. Και καθώς ο ήλιος, περήφανος και κραταιός μέχρι εκείνη την ώρα βουτούσε στον ορίζοντα να χαθεί στο βάθος της πεδιάδας, ο Sam Turner έφτασε έξω από την κεντρική πύλη του κτήματος. Ένα πελώριο σιδερόφρακτο τοίχος στην προμετωπίδα του έμοιαζε περισσότερο με είσοδο σε μεγαλοπρεπή έπαυλη παρά σε αγροτεμάχια χιλιάδων στρεμμάτων. Οι οφθαλμοί του διέκριναν σε μικρή απόσταση από το σημείο που βρισκόνταν ένα πετρόχτιστο οίκημα, στις όχθες του οποίου απλώνονταν τεράστιες εκτάσεις σπαρμένης φράουλας συντεταγμένες σε σχήμα στρατώνα. Τα κοκκινωπά αποστήματα κρέμονταν σαν τσαμπιά κληματαριάς στις διακλαδώσεις του χώματος. Οι τελευταίες οριοθετούσαν τα πεδία συγκομιδής.

Απ' την απέναντι μεριά του δρόμου ξεπρόβαλε η φιγούρα ενός νεαρού άνδρα. Σχεδόν αμούστακο αγόρι με ελάχιστο αφυδατωμένο χνουδι δεξιά και ζερβά στο στομίον προδίκε την ηλικία του. Κατέφθανε κι αυτός για τη συγκομιδή. Ενώπιος ενώπιω οι δυο τους ανταλλάξαν διερευνητικές ματιές.

«Paul Granger» συστήθηκε προεκτείνοντας το δεξί του χέρι.

«Sam Turner» ανταπάντησε εκείνος και οι παλάμες των χεριών τους αγχαιάστηκαν σφιχτά.

«Για τις φράουλες;» ρώτησε ο πρώτος.

«Για τις φράουλες» απάντησε ο Sam Turner.

«Κι εγώ. Έρχομαι απ' τη Μασαχουσέτη. Οι δουλειές πάγωσαν για φέτος. Δούλευα σε ξυλουργείο. Προμηθεύαμε βιοτεχνίες και βιομηχανικές μονάδες. Τώρα, οι δουλειές στέρεψαν. Μας πέταξαν στους δρόμους. Χιλιάδες από μας σιορπίσανε σε όλη την αμερικανική γη για ένα κομμάτι ψωμί. Τι ζητήσαμε; Σεβασμό και ανταπόδοση. Τι λάβαμε; Απολύσεις και διωγμούς. Τώρα παίρνουν άλλους στη θέση μας. Ανεργία, σου λέει. Όπλο των αφεντικών, σου λέει. Δεν υπολογίζεσαι παρά ως ημερήσια δαπάνη. Μέχρι πότε όμως; Θα τη βρούμε την απάντηση. Αρχίει να είμαστε ενωμένοι, αλλιώς χαθήκαμε» έκανε με νόημα κλείνοντας το αριστερό μάτι προς γνώση και συμμόρφωση.

«Αλλιώς χαθήκαμε» επανέλαβε ο Sam Turner περισσότερο για να μην κακοκαρδίσει τον συνομιλητή του παρά κατανοώντας τα λεγόμενα αυτού.

Απ' τον στάβλο που κείτονταν στα δεξιά του κτήματος εξήλθε ηλικιωμένος άνδρας βαστώντας πίπα στο στόμα κι όλο ρουφούσε κι απέβαλε τον λευκό καπνό που έγλειφε το πρόσωπό του. Πλησίασε αρκετά κοντά ώστε να διακρίνει ευδιάκριτα περί τίνος πρόκειται.

«Εργάτες;» ρώτησε με βεβαιότητα.

«Εργάτες» απάντησε ο Paul Granger.

«Τρεις μήνες εργασία. Δώδεκα ώρες, απ' τις εφτά το πρωί έως τις εφτά το απόγευμα. Μισή ώρα διάλειμμα το μεσημέρι. Θα κοιμάστε στο στάβλο» και γέλασε διαπιστώνοντας την έκπληξη που σχηματίστηκε στο πρόσωπό τους. «Μην ανησυχείτε, έχει διαμορφωθεί καταλλήλως. Στο τέλος της εβδομάδας θα λαμβάνετε καθείς από σας δύο δολάρια και μία δωρεάν μάργα να την εξαγοράσει στην λάβα στο κέντρο της πολιτείας. Κάθε Κυριακή, μετά το υποχρεωτικό εγκλησίασμα, είστε ελεύθεροι να απολαύσετε τις ώρες σας» ολοκλήρωσε τις απαραίτητες ενημερώσεις και συμπλήρωσε. «Περάστε στο στάβλο. Σε λίγη ώρα θα έρθει ο επιστάτης να κατοχυρώσει τα στοιχεία σας»

Οι δύο νέοι κίνησαν στο χώρο. Εκεί αντίκρισαν πλειάδα ανδρών οι οποίοι τακτοποιούσαν τα πράγματά τους όντας νεοφερμένοι. Ο Sam Turner επέλεξε το υπερυψωμένο ξύλινο κρεβάτι στρωμένο με άχυρα. Ακριβώς κάτω με την ενδιάμεση σκάλα θα βρισκόνταν ο Paul Granger. Δεν ειπώθηκε το παραμικρό ανάμεσα στους υπολοίπους εργάτες. Κάποιος σιγοτραγουδούσε έναν μουσικό σκοπό ενώ οι περισσότεροι βυθίστηκαν στις σκέψεις τους. Η μέρα κάλαψε οικωφαντική. Σε λίγο φάνηκε ο επιστάτης. Ένας ψηλός, γεροδεμένος, μουσάτος άνδρας κρατώντας χαρτιά στα χέρια τούς φώναζε όπως καταγράψει τα στοιχεία τους. Ονοματεπώνυμο, πολιτεία προέλευσης, προηγούμενη εργασία, τυχόν ύποπτες πολιτικές δράσεις, σωματεία, συνδικάτα και λοιπές ομαδοποιήσεις. Ρώτησε ακόμη και τίτλους εφημερίδων τις οποίες πιθανό να έπεσαν στην αντίληψή τους. Επρόκειτο για διαδικασία η οποία θα μπορούσε να εξελιχθεί σε τραγωδία. Άπαντες πέρασαν τις εξετάσεις με διαγωγή κοσμία. Την επομένη το πρωί, νωρίς νωρίς, παρατάχθηκαν στα χωράφια με τις φράουλες. Χωρίστηκαν σε ομάδες στις οποίες αναλογούσαν συγκεκριμένα στρέμματα παραγωγής. Ο Sam Turner ήταν στην ίδια ομάδα με τον Paul Granger. Οι πρώτες μέρες κύλησαν βασανιστικά. Στην συγκομιδή φράουλας τα χέρια των εργατών μπουλιασμένα με το χώμα της γης σκλήρυναν την υφή τους μαρτυρώντας την βιαιότητα του ήλιου που βασιλικά έστεκε πάνω τους, ψήνοντας την βαριεστημένη ατμόσφαιρα. Ο ιδρώτας νότιζε κάθε πόρο των κυττάρων και η σιωπή, μπλεγμένη με τη σκόνη και τον ξεραμένο αέρα, δυσκόλευαν την εργασία η οποία λιθοβολούσε τις κυψέλες των πνευμόνων βουτηγμένους σε ένα σύννεφο δύσπνοιας.

Η πρώτη εβδομάδα κύλησε στον ίδιο εξαντλητικό ρυθμό μονότονων επαναλήψεων. Την Κυριακή, αφεντικά και εργάτες παραβρέθηκαν όλοι μαζί στην ενορία της πολιτείας του Μισισιπή με τον ιερέα αυτής να αναλύει παραβολές απ' την χριστιανική παράδοση ενισχύοντας το αίσθημα ισότητας εν ονόματι του Θεού. Τα λόγια του βαλσάμωσαν τις πληγές που προκάλεσαν στο δέρμα τα

στασιδια της φράουλας τα οποία, στο πορφυρό τους χρώμα, αγκυροβολούσαν σαν αγκάθια μυτερά. Ο επιστάτης, άγρυπνος φρουρός της συγκομιδής, παρατηρούσε λεπτομερώς τους εργάτες. Στο παραμικρό παραστράτημα των ηνίων τραβούσε με πείσμα το χαλινάρι φωνασιώνοντας και χυδαιολογώντας. Στήριζε την εξουσία του ολάκερη όχι στον διακριτό του ρόλο ανάμεσα στο προσωπικό του κτήματος αλλά στο μαστίγιο καμωμένο από δέρμα κροκόδειλου, το οποίο κράδαινε σε απόσταση περιωπής προκαλώντας, ενδόμυχα, φόβο. Άλλοτε χτυπούσε τα πλευρά της μπότας παράγοντας ηχητικά κύματα που παιάνιζαν στα τύμπανα των εργατών και άλλοτε μαστίγωνε αλύπητα την επιφάνεια του χώματος σχίζοντας διάπλατα τα πεδία βολής. Ποτέ δεν το χρησιμοποίησε ενάντια σε ανθρώπινη σάρκα. Έως την ημέρα κατά την οποία ο έλεγχος εκ μέρους του απωλέσθη.

Διανύονταν η τρίτη κατά σειρά εβδομάδα συγκομιδής. Οι φράουλες συσσωρεύαν κέρδη και οι εργάτες μετρούσαν ράμματα και ουλές. Γεγονός ήσσονος σημασίας μεγεθύνθηκε σε σημείο να αμαυρώσει αποφασιστικά το σιωπηρό τοπίο στις απέραντες εκτάσεις γης. Ένας εκ των χειρωνάκτων εργατών άπλωσε διακριτικά τα δάκτυλα του χεριού του καρπώνοντας μία φράουλα. Κοίταζε ενοχικά το χώρο και σε αστάθμητο χρόνο δοκίμασε τους καρπούς της. Αίσθηση ευχαρίστησης κάλυψε τα νύα στον ουρανό, με τα δόντια να ορέγονται την γευστική της απόλαυση και τα χείλη πασπαλισμένα στις μυρωδιές της. Ελάχιστα δευτερόλεπτα αργότερα ακούστηκε ποδοβολητό απ' το βάθος του χωραφιού. Ο επιστάτης έρχονταν με θράσος προς το μέρος του βαστώντας σφιχτά το μαστίγιο απ' τη λαβή του. Εξάντλησε την αυστηρότητα που επέβαλλαν οι περιστάσεις στο σώμα του νεαρού εργάτη. Το μελαμψό του δέρματός ερέθιζε περαιτέρω το μίσος καταδίωξης, το οποίο κεντούσε τις αδέξιες κινήσεις των χεριών του. Χτυπούσε ανηλεώς τον άτυχο νέο, ο οποίος σφάδαζε απ' τον πόνο, με την βαναυσότητα να αποστραγγίζει τις αιμάτινες διαρρήξεις σωματικού άλγους. Στο τέλος, απώθησε μάζα σάλιου κατά πρόσωπο ξεστομίζοντας εκφράσεις ακατανόητες. Οι υπόλοιποι εργάτες παρακολουθούσαν το αποτρόπαιο θέαμα συγκλονισμένοι. Ουδείς τόλμησε να αντιδράσει. Έπιζαν τις φωνές τους, προσβεβλημένοι και ευνουχισμένοι, κατάστημα μαγνητίζοντας το βλέμμα στις ροζιασμένες εξάρσεις της φράουλας μην τυχόν και προκαλέσουν το μένος του επιστάτη. Αμίλητοι συνέχισαν την συγκομιδή. Ο ξυλοκοπημένος εργάτης παρέμεινε λιπόθυμος επί ώρες υπό τη σκέπη καυτού ήλιου και αφόρητης ζέστης. Κατά την αποχώρηση απ' τους αγρούς διατάχθηκαν όπως περιποιηθούν τις πληγές του. Αμέσως, ομάδα ανδρών, ανάμεσα στους οποίους πρωτοστατούσε ο Sam Turner, έσπευσε όπως τον μεταφέρει στον κοιτώνα των εργατών, παρέχοντάς του τις πρώτες βοήθειες. Έδεσαν τις πληγές με επίδεσμο κατασκευασμένο πρόχειρα από λερωμένα πουκάμισα και παρατημένα εσώρουχα. Ο πυρετός κάλπασε με ταχύτητα φωτός. Η καρδιά του δεν άντεξε. Ξεψύχησε τις πρώτες πρωινές ώρες. Το σώμα του το εξαφάνισαν. Ουδείς πληροφορήθηκε το παραμικρό για την τύχη του.

Επί εβδομάδες ανάμεσα στους εργάτες είχε επιβληθεί ένα είδος αόρατης παρουσίας. Κανείς δεν απηύθυνε το λόγο σε κανέναν. Ακόμα και τις Κυριακές καθείς εξ αυτών ακολουθούσε το δρόμο του σε οίλους ανοχής και χαμαιτυπεία. Δεν ήταν λίγοι οι εκείνοι που επέστρεφαν με συθροπά πρόσωπα πίσω στον στάβλο, αμέσως μετά το θρησκευτικό κήρυγμα. Ένας υπόκωφος φόβος καρποφορούσε στην συναρμολόγηση των μεταξύ τους σχέσεων. Τότε, ο Paul Granger ανέλαβε πρωτοβουλία. Το έδαφος είχε καλλιεργηθεί βαθιά. Με αφορμή το άψυχο τιμάριο του νεαρού εργάτη πλησίασε τους υπολοίπους, έναν προς έναν στην αρχή και στην απομόνωση των σκέψεων τούς ψιθύριζε λόγια αιχμηρά ενάντια στην εγκληματική συμπεριφορά των αφεντικών και την εκ ψυχρής δολοφονία του επιστάτη.

«Οι επιστάτες σκυλιά της εργοδοσίας! Φροντίζουν για τα υπερκέρδη των αφεντικών. Είναι εχθροί των εργατών» τόνιζε τις λέξεις μία προς μία και τα μάτια του ανάβλυζαν φωτιές πάθους και οι θεατρικές κινήσεις των χεριών

διάθεση για δράση. «Μόνος του, καθένας από μας, είμαστε χαμένη υπόθεση. Ένα μαστίγιο και ο τρόμος έχει εγκαθιδρυθεί στο σβέροκο μας. Μαζί όμως; Ενωμένοι; Μία βέργα σπάει εύκολα με το πρώτο χτύπημα. Τις δύο όμως βέργες, ενωμένες, δεν μπορείς να τις σπάσεις ούτε να τις λυγίσεις» υπογράμμισε και απ' τα χείλη του οι λέξεις αποκτούσαν ομοιώματα ζωντανών αιτημάτων και διεκδικήσεων.

Ο Paul Granger συνέχισε απτόητος. Γύρω του είχαν συγκεντρωθεί όλοι οι εργάτες ακούγοντας με προσοχή τα κηρύγματά του. Κηρύγματα που ζυπνούσαν μέσα τους μύχιους πόθους για αντίσταση στην ιεραρχημένη τάξη πραγμάτων. Μόνο ο Sam Turner δεν συμμετείχε. Είχε στυλωθεί στο παράθυρο του κοιτώνα χαζεύοντας την ξανθιά παρουσία που πηγαινοέρχονταν στο κτήμα διαπληκτιζόμενη με τον ιδιοκτήτη.

«Ποια είναι του λόγου της;» ρώτησε τον Paul ο οποίος πλησίαζε προς το μέρος του.

«Η γυναίκα του αφεντικού» και καθώς παρατήρησε το χαμόγελο στις άκρες των χειλιών έτρεξε να σβήσει τη φωτιά έρωτος που σπιθοβολούσε στις σκέψεις του. «Δεν είναι για μας. Άδικο ονειρεύεσαι» και τον έσπρωξε στον ώμο με νόημα συμπαραστάσης σε μία άτυχη διαπίστωση.

«Και τι προτείνεις;» ρώτησαν με μία φωνή οι συγκεντρωμένοι.

«Δεν είναι δυνατόν να δουλεύουμε σαν σκυλιά και να διαμενουμε σε στάβλους σαν τα ζώα για δύο δολάρια την εβδομάδα εξαργυρώνοντας το φιλότιμο με μάριες οινόπνευματος και χαρτοπαξία! Έως τότε θα δεχόμαστε να μας τσαλαπατάνε με μίσος και απέχθεια, εμάς που με τα ίδια μας τα χέρια γιομίζουμε τις τσέπες του με πλούτο και χρήμα!»

«Να κατέβουμε σε απεργία!» προτάθηκε απ' το πλήθος και η στάση ολονών έλαβε απότομα χαρακτήρα ευθύνης.

Ο Sam Turner εξακολούθησε να είναι απορροφημένος στην θεσπέσια παρουσία που διακρίνονταν στο κτήμα. Η φαντασία του οργίαζε. Τα ξανθά της μαλλιά ανέμιζαν άναρχα στο γύρισμα του ανέμου καθώς ξεφύτρωνε στις γωνιακές απολήξεις της ατμόσφαιρας. Το φόρεμα ανάλαφρο, κεντημένο λουλούδια, αντιλαλούσε την ομορφιά της ζωής και το χαμόγελο καθρέφτιζε το πέπλο αισθητικής που κρέμονταν στα χείλη της. Ο διαπληκτισμός είχε ολοκληρωθεί. Εκείνη, έστεκε μετέωρη στο μέσον του χώρου. Τα μάτια της περιστράφηκαν αμήχανα. Αιφνιδίως συναντήθηκαν με το καρφωμένο, πάνω της, βλέμμα του Sam Turner. Εκείνος, συνεσταλμένα, κρατήθηκε πίσω απ' το παράθυρο πιστεύοντας ότι καλύπτεται επιμελώς. Η παρουσία του έγινε αντιληπτή. Περιεργάστηκε το σημείο στο οποίο αντανακλούνταν τα βλέφαρά του. Έπειτα από λίγο ξεμάκρυνε επιστρέφοντας δυο κλεφτές ματιές στον Sam Turner. Ο Paul Granger απ' την πλευρά του συνέχιζε να παροτρύνει τους υπολοίπους όπως προχωρήσουν στην απεργία για την δυναμική διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους. Απευθύνθηκε στον Sam Turner.

«Συμφωνείς μαζί μας;»

Ο Sam Turner δεν αποκρίθηκε. Παρέμεινε μαγνητισμένος στις σκέψεις του γυναικείου ονείρου το οποίο αναπαρήγαγε με τρόπο επιβλητικό τις σωματικές αναλογίες αυτής και τη χάρη των κινήσεών της.

«Sam Turner;» επανήλθε με νέα ερώτηση, επιχειρώντας να τον αποτραβήξει απ' το βάθος περισυλλογής στο οποίο είχε περιέλθει. Ο Sam Turner αφουγκράστηκε τα όμματα των παρισταμένων καρφισωμένα πάνω του. Αποκωδικοποίησε την ερώτηση και με θάρρος γνώμης απάντησε αρνητικά.

«Όχι, δεν συμφωνώ»

Τα λόγια λειτούργησαν σαν καταπέλτης στα επίδοξα σχέδια του Paul Granger. Ήρθαν να ταράξουν τα λιμνάζοντα νερά της επαναστατικής προπαίδειας. Ο Paul Granger στύλωσε ορμητικά την οργή του.

«Δεν συμφωνώ» επανέλαβε εκείνος. «Διάβασα και είδα με τα μάτια μου απεργίες να κατατροπώνονται κι εργάτες που μέχρι εκείνη τη στιγμή, υπό αφόρητες συνθήκες, έστω επιβίωναν, κατέληξαν στα αζήτητα των νεκροτομείων. Μετατράπηκαν σε παράσιτα ενός αθέατου κόσμου των μεγαλοπόλων. Κατακάθια μίας φανερχής εκμετάλλευσης. Όταν υψώνεις τη φωνή το κεφάλι κόβεται απ' τη ρίζα και τότε, ανέφαλος και δακτυλοδεικτούμενος,

οδηγείσαι στο θάνατο» έκανε και απομακρύνθηκε πλαγιάζοντας στο αυτοσχέδιο κρεβάτι με τα άχυρα. Πέρασε την παλάμη του χεριού του κάτω απ' το σβέροκο και με τα μάτια προσηλωμένα στην κορυφή του κοιτώνα επανέφερε στη μνήμη του την ξανθομαλλούσα που γοήτευσε την ιδέα της έλξης. Αναστέναζε βαθιά κι έπειτα σφράγισε τα βλέφαρα. Οι υπόλοιποι τον παρατηρούσαν συνοφρωμένοι. Περίεργοι λογισμοί αναπτύχθηκαν στην μέχρι πρότινος τακτοποιημένη συνείδησή τους.

Μαυροματαίων και Αλεξάνδρας γωνιά

Η άνοιξη είχε επιβάλλει την παρουσία της στον περιβάλλοντα χώρο της οικίας μου επιτρέποντας σε κάθε ντάλια, βουκαμβίλια και βιολέτα να χαρίσει πανδαισία χρωμάτων και ευωδιών. Άνθη λευκά, ροζ, κόκκινα και μωβ συνέθεταν έναν πίνακα ζωγραφικής άξιο θαυμασμού. Κάθε χρόνο, ίδιο ραντεβού με τη φύση. Σε επαναλαμβανόμενο μοτίβο απολάμβανα τη μικρή μου όαση, το δικό μου καταφύγιο. Πάνω στο μικρό σιδερένιο τραπέζι με λευκές σκαλιστές λεπτομέρειες είχα ακουμπήσει την χτεσινή εφημερίδα, έως ότου βρω την δύναμη να διαβάσω την κριτική σχετικά με το βιβλίο μου. Έχοντας διανύσει μια δεκαετία αδράνειας και ψυχολογικών μεταπτώσεων και μετά από προτροπή του εκδότη «Η Αλήθεια μου» είχε πάρει σάρκα και οστά, προσφέροντας πίστωση δημιουργικού χρόνου και δόση ανεξαρτησίας.

«Στην Μαργαρίτα, χαιρομαι που σας γνωρίζω από κοντά» είπε και άπλωσε το βιβλίο προς το μέρος μου για να το υπογράψω. Για λίγα δευτερόλεπτα έμεινα αποσβολωμένη να χαζεύω την μικροκαμωμένη γυναικεία φιγούρα. Πλατύ χαμόγελο, πυρόξανθα κυματιστά μαλλιά κι ένα βλέμμα που εξέπεμπε ακτινοβολία σκιαγραφούσαν τα διακριτά της χαρακτηριστικά. «Άραγε τι την ώθησε να παρευρεθεί στην παρουσίαση του βιβλίου;» «Με ποιό τρόπο είχε ταυτιστεί με την αλήθεια μου;» Την ανάμνηση εκείνης της μέρας παρέσυρε το τρεχούμενο νερό που ζητούσε διόδο διαφυγής από τις ζαρντιέρες. Με γρήγορες κινήσεις εισήλθα στα ενδότερα της οικίας σιαρφαλώνοντας την καλοδιατηρημένη πέτρινη σιάλα. Το σπίτι, μια ιστορική μονοκατοικία στο Ψυχικό, έστεκε αγέρωχο έναν αιώνα τώρα, προστατευμένο από τις μαζικές κατεδαφίσεις και την έλευση πολυκατοικιών, στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια.

Στην διάρκεια δέκα ετών είχαν μεσολαβήσει πολλές ανατροπές και αλλαγές. Η οικογενειακή επιχείρηση, ένα μικρό βιβλιοπωλείο που τόσο αγαπούσα, είχε πέσει θύμα του αδυσώπητου ανταγωνισμού από τα μεγάλα πολυκαταστήματα. Μετά από χρόνια λειτουργίας σφράγισε τις πόρτες του μια Παρασκευή του Νοέμβρη, στην αρχή της φθινοφωσίας δεκαετίας. Είναι βαθιά χαραγμένη στην μνήμη μου εκείνη η μέρα καθώς και το σκοτεινό βλέμμα του πατέρα την ώρα που στοίβαζε και την τελευταία κούτα με τα απομεινάρια μιας ζωής. Αυτό ήταν και το κομβικό σημείο για μια σειρά από κρίσιμα γεγονότα που ακολούθησαν και που χάραξαν μια νέα πορεία στις ζωές μας. Ο πολυσυζητημένος μου χωρισμός από τον Παύλο, καταζωιμένο δικηγόρο, τα πρωτοσέλιδα του Τύπου με τους πηχιαίους τίτλους που έσπευδαν να δώσουν την δική τους ερμηνεία και οι κακόβουλοι «φίλοι» που διαστρέβλωναν κάθε πτυχή της ύπαρξής μου συνέβαλλαν στην ψυχολογική κατάρρευση και στην απώλεια κάθε λογικής, ψυχραιμής σκέψης. Επί σειρά ετών, η άρνηση μου να αντικρύσω και να αποδεκτώ τα νέα δεδομένα με οδήγησε με αδιέξοδο. Παντελή αποκοπή από τα βιβλία και την συγγραφή.

«Ισμήνη;» είπε η μπάσα φωνή του Άρη καθώς έσπρωχνε την βαριά σιδερένια πόρτα του κήπου.

«Καλημέρα!» αναφώνησα με ενθουσιασμό, ενώ κατέβαινα δύο δύο τα σκαλιά. Ο Άρης εκτός από παιδικός φίλος, ήταν ο εκδότης και ένθερμος υποστηρικτής μου για πολλά χρόνια. Εμπιστευόμουν απόλυτα την κρίση και τις συμβουλές του.

«Να υποθέσω πως δεν έχεις καταφέρει να διαβάσεις την κριτική;» είπε κοιτάζοντας την διπλωμένη, άθιχτη εφημερίδα.

«Σωστά. Όταν νιώσω έτοιμη θα το κάνω» κατάφερα να φελλίσω αποφεύγοντας να τον κοιτάξω, νιώθοντας το πρόσωπό μου να φλέγεται.

Με μια απότομη κίνηση άρπαξε την εφημερίδα και άρχισε να την ξεφυλλίζει ώσπου έφτασε στο σημείο ενδιαφέροντος.

«Θέλω να το αντιμετωπίσεις, οφείλεις να το αντιμετωπίσεις, δεν θέλω να κρύβεσαι άλλο, αρκετά τιμώρησες τον εαυτό σου» είπε τόσο αυστηρά που δεν είχα άλλη επιλογή.

Για μερικά λεπτά τα γράμματα τρεμόπαιζαν μπροστά στα μάτια μου, σε έναν ρυθμό ακανόνιστο όσο και οι χτύποι της καρδιάς μου. Αδυνατούσα να συγχρονίσω τις λέξεις με την λογική μου μειώνοντας ταυτόχρονα σε διαχειρίσιμα επίπεδα το αδόκιμο συναίσθημα. Σκόρπιες λέξεις πλεγμένες με επιτηδευμένη απλότητα και απογοητευτικό τόνο ήταν το έναυσμα για την εσωτερική μου σύγκρουση. Ένας ατέρμονος μονόλογος ακροβατούσε ανάμεσα στην αποδοχή της κριτικής και στους λυγμούς που από την φαρυγγική μου κοιλότητα έβρισκαν διέξοδο στους δακρυϊκούς αδένες. Δεν είχα το σθένος να το αντιμετωπίσω. Μετάβινα που είχα βάλει τον εαυτό μου σ' αυτή την δοκιμασία.

«Σμήνη, σου ζητώ συγγνώμη, αλλά καταλαβαίνεις πια πως χρειάζεσαι βοήθεια, επιστημονική» ψιθύρισε ενώ σκούπιζε τον χείμαρρο των δακρύων μου και συνέχισε «έχεις κλειστεί πολύ στον εαυτό σου, έχεις επιβαρύνει την υγεία σου, κι επέτρεψε μου να σου πω πως όσο και αν δεν θέλεις να το παραδεχτείς έχεις βυθιστεί σε κατάθλιψη».

Η τελευταία λέξη ήχησε όπως ένα πυροτέχνημα, όχι όμως κρότος χαράς και εορτασμού, αλλά μιας τραγικής συνειδητοποίησης.

«Άσε με να σε βοηθήσω» είπε σχεδόν ικετευτικά. Άνοιξε την παλάμη μου και εναπόθεσε ένα κομμάτι χαρτί με τα στοιχεία του ψυχολόγου. Με την ίδια ευλάβεια ώθησε ένα ένα τα δάκτυλά μου να κλείσουν και να σφραγίσουν μια άτυπη συμφωνία.

Μια βδομάδα αργότερα, κοντά στο σούρουπο, περιπλανιόμουν στην Μαυρωματέων και Αλεξάνδρας γωνία. Χάζευα τους περαστικούς σε μια προσπάθεια να ξεφύγω από τις εκατοντάδες σκέψεις που πλημμύριζαν το μυαλό μου. Η αναμονή βομβάρδιζε κάθε κύτταρο μου με περίσσια έννοια και βάρος επιβραδύνοντας την ανανεωτική του δράση. Στα πλαίσια της ανάγκης για ανανέωση υπήρξε και η ποικιλία γραμματοσειράς ονομάτων στο θυροτηλέφωνο, καθώς και το απόκοσμο τρίξιμο της εξώπορτας. Μετά από λίγα λεπτά παραμονής μου στον ανελευστήρα, με αμφίβολες προδιαγραφές ασφάλειας, μεταφέρθηκα στον 3^ο όροφο. Το σαλόνι, προς μεγάλη μου έκπληξη, δεν μαρτυρούσε σε τίποτα την παρακμή του υπόλοιπου οικήματος. Μεγάλες λάμπες με λευκό φώς πρόσδιδαν μια πολυτελή νότα στις γήινες αποχρώσεις των υφασμάτων, ενώ η χαμογελαστή νεαρή της υποδοχής έδινε μια οικεία χροιά στα αμήχανα λεπτά της προσμονής.

«Μπορείτε να περάσετε, θα είναι μαζί σας σε λίγα λεπτά» είπε και με κατεύθυνε στο γραφείο του. Δεκάδες κορνίζες που φιλοξενούσαν πτυχία από ανώτατα εκπαιδευτήρια, εγχώρια και μη, κοσμούσαν τους τοίχους, ενώ επίτοιχα φωτιστικά προσέδιναν ακόμα μεγαλύτερη έμφαση στο περιεχόμενο. Οι καθιερωμένες οικογενειακές φωτογραφίες είχαν την τιμητική τους, ενώ φάκελοι διαφόρων χρωμάτων δήλωναν την ύπαρξη πολλών και διαφορετικών περιπτώσεων προς ψυχική θεραπεία και αποκατάσταση. Θυμήθηκα την παλέτα χρωμάτων και εικόνων που είχα επεξεργαστεί για το εξώφυλο του πρώτου μου βιβλίου στην ηλικία των είκοσι δύο χρόνων. Ήταν απειρίγραπτη η χαρά όταν μου παραδόθηκε το πρώτο αντίτυπο και ακόμα μεγαλύτερη ικανοποίηση όταν μια ντουζίνα επιδεικνύονταν σε περίοπτη θέση στις βιτρίνες των βιβλιοπωλείων. Μετά από πολύ καιρό ένιωσα μια γνώριμη σύσπαση στο πρόσωπό μου κι ένα πλατύ χαμόγελο να κάνει, δειλά, αισθητή την παρουσία του. Έχοντας αυτή την διάθεση αισθάνθηκα ένα ζευγάρι μάτια να με παρακολουθούν. Κάθε πόρος του προσώπου μου εξέπεμπε την ένταση της άγνοιας και της ντροπής.

«Καλησπέρα σας, Νίκος Φωτιάδης»

«Σμήνη Παπά»

«Μου μίλησε για εσάς ο Άρης και χαιρόμαι πραγματικά που ήρθατε. Στις εποχές μας, με τόσα διαθέσιμα μέσα...» διέκοψε την πρότασή του και την περιεγράφηκε έντονα. Το όνομα, σε συνδυασμό με το

γνώριμο διστακτικό χαμόγελο σήμαναν συναγεμώ σε κάθε εγκεφαλικό κύτταρο. «Συγγνώμη, μου επιτρέπετε ένα λεπτό;» μουρμούρισε σχεδόν, καθώς οι φωνητικές χορδές είχαν περιέλθει σε στάση εργασίας. Πριν προλάβω να απαντήσω είχε ήδη εξαφανιστεί από το δωμάτιο.

Ο Νίκος έριξε νερό στο μέτωπό του και σκέπασε το πρόσωπο με την πετσέτα. «Είναι δυνατόν;» Μονολογούσε ξανά και ξανά. Μετά από τριάντα χρόνια την βλέπει και πάλι μπροστά του. Η ανάσα του με δυσκολία εξωθούνταν στην ατέρμονη επανάληψη, ενώ ταυτόχρονα η στοματική του κοιλότητα είχε απολέσει κάθε πηγή υγρασίας. Η κατανάλωση νερού ήταν μια υπαρκτή, επιτακτική ανάγκη που δεν επιδέχονταν καθυστέρησης και αναβολές. Κρατώντας ένα ποτήρι νερό κι έχοντας μαζέψει τα σκόρπια κομμάτια του εισήλθε και πάλι στο γραφείο.

«Συγγνώμη και πάλι» έβηξε για να διώξει την αμηχανία.

«Παρακαλώ» είπα με δισταγμό.

«Λοιπόν σας ακούω, τι σας απασχολεί;» ρώτησε ενώ απέφρευγε να την κοιτάξει.

«Η αλήθεια είναι πως δεν ήταν δική μου ιδέα να έρθω. Δεν γνωρίζω από που να αρχίσω και τι περιμένετε να σας πω»

«Φαντάζομαι πως για να είστε εδώ, παρόλο που δεν ήταν δική σας ιδέα, κάτι σας απασχολεί.»

«Δεν ξέρω τι σας μετέφερε ο Άρης, αλλά» και χωρίς να προλάβω να ολοκληρώσω

«Ο Άρης είπε απλά πως θα έρθει μια φίλη του, τίποτα άλλο. Θέλω να ακούσω από εσάς. Αν δεν είστε έτοιμη, δεν υπάρχει πρόβλημα. Κανονίζουμε ένα νέο ραντεβού»

«Ωραία λοιπόν, όλοι λένε πως έχω κατάθλιψη. Ίσως και να έχουν δίκιο» αντέδρασα φανερά ενοχλημένη.

«Γιατί το λένε αυτό;»

«Γιατί, γιατί.. δεν είμαι σε θέση να αποκαλύψω τι τρέφει ο καθένας στο μυαλό του. Όλοι είναι απασχολημένοι με το τι κάνουν οι γύρω τους καθώς αδυνατούν να αντιμετωπίσουν τα δικά τους ζητήματα κρυμμένοι πίσω από τον χρόνο και την έλλειψή αυτού. Βλέπετε, είναι πιο εύκολο να εξάγεις διάγνωση για την ψυχοσύνθεση τρίτων προσώπων. Τα τελευταία χρόνια, έχοντας περάσει δύσκολα, συνειδητοποίησα πως τους εξυπηρετεί να παραπατάς και να χάνεις την ισορροπία σου. Και' αυτόν τον τρόπο ταυτίζεσαι με την δική τους ανημποριά, με την δική τους μιζέρια. Γίνεσαι πιο συμπαθητικός στα μάτια τους, πιο αρεστός, είσαι ένα θύμα των καταστάσεων, όπως και οι ίδιοι. Αντίστοιχα και εσύ είσαι μια απατημένη σύζυγος, που έχει βιώσει την απόρριψη, την καταπίεση, την απομόνωση ή ακόμα και την αποτυχία, την κατάρρευση της επαγγελματικής σου πορείας. Η κοινωνία έχει δείξει και σε εσένα το σκληρό της πρόσωπο, συμπάσχεις με όλους αυτούς που είναι αδικημένοι από την ζωή. Το παράδοξο σε όλο αυτό είναι, πως ενώ θα περίμενε κανείς να είναι όλοι υποστηρικτικοί και δίπλα σου τις δύσκολες στιγμές, συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο. Ο καθένας έχει ανάγκη να μιλήσει για τα δικά του προβλήματα, αλλά δεν είναι διατεθειμένος να σε ακούσει. Δυστυχώς έχουμε γίνει όλοι πολύ εγωιστές. Το «εγώ» μας έχει γιγαντωθεί. Έχει πάρει τα ηνία, αφαιρώντας κάθε ίχνος ανθρωπιάς και συμπόνιας. Δεν υπάρχει ειλικρινές ενδιαφέρον, παρά μόνο περιέργεια και αφόρητη κριτική διάθεση. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να κλεινόμαστε στον εαυτό μας και να αποζητάμε την απομόνωση - Αν μη τι άλλο εκεί δεν θα υποστείς καμία λογοκρισία- Σιγά, σιγά χάνεσαι από γιορτές, γενέθλια και κοινωνικές εκδηλώσεις, γιατί πια δεν αντέχεις την υποκρισία. Οι «φίλοι», αρχίζουν με μαεστρία να εξάγουν τα δικά τους συμπεράσματα, καθώς εσύ αναζητάς απεγνωσμένα να εξασφαλίσεις την ισορροπία σου. Οπότε ναι, αν όλα αυτά οδηγούν στο συμπέρασμα πως έχω κατάθλιψη, το ομολογώ πως έχουν δίκιο!»

Μέσα σε λίγα λεπτά, με τον ατέρμονο μονόλογο μου, χείμαρρος δακρύων ξεχύθηκε από τα μάτια μου, ενώ λυγμοί πάλλονταν σε ακανόνιστο ρυθμό.

«Σας ζητώ συγγνώμη για το ξέσπασμά μου» φέλλισα ανάμεσα σε αναφιλητά και σημάδια ντροπής έκαναν έντονη την παρουσία τους στα μάγουλά μου.

Επικράτησε σιωπή. Στα είκοσι χρόνια της επαγγελματικής του καριέρας, ήταν η πρώτη φορά που αδυνατούσε να συντάξει μια πρόταση, καθώς λέξεις και εικόνες περνούσαν βουβές σαν κινηματογραφική ταινία

ενώπιων του. Η έφηβη που τόσο είχε αγαπήσει, στεκόταν μπροστά του ως γυναίκα ευαίσθητη κι εύθραυστη. Με κόπο συγκρατούσε την ανεξέλεγκτη ανάγκη του να πλησιάσει κοντά της, να την αγκαλιάσει και να της ομολογήσει με πόση λαχτάρα περίμενε να την συναντήσει στο Ωδείο της οδού 25^{ης} Μαρτίου στο Ψυχικό, κάθε δεύτερο Σάββατο. Να την καμαρώνει στις πρόβες της, καθώς τα πλήκτρα του πιάνου παραδινόντουσαν στο άγγιγμά της. Δεν είχαν ανταλλάξει ούτε μια κουβέντα, δεν είχε τολμήσει και το δεκαπενθήμερο δίλημά του έληξε απότομα η μετακόμιση στην Γαλλία. Για τα επόμενα αρκετά χρόνια, ανά τακτά χρονικά διαστήματα γρατζουνούσε ρυθμικά την κιθάρα του σε μια προσπάθεια να την κρατήσει ζωντανή στην μνήμη του.

«Μην ζητάτε συγγνώμη, θέλετε να συνεχίσουμε ή να ανανεώσουμε το ραντεβού μας για την επόμενη εβδομάδα;» ρώτησε πνίγοντας κάθε συναίσθημα.

«Ναι, νομίζω θα ήταν καλύτερα να σταματήσουμε εδώ» ευχαρίστησα κι έφυγα βαδίζοντας σε ακατάληπτο ρυθμό.

Οι επόμενες μέρες κύλησαν ήρεμα, μολονότι δεν είχα διαχειριστεί την αίσθηση οικειότητας και φροντίδας που μου είχε αφήσει η συνεδρία και μέσα μου υπήρχε και μια γερή δόση προσμονής για την επόμενη Παρασκευή.

Μία ξαφνική νεροποντή ήταν η αφορμή για να φτάσω καθυστερημένη στην δεύτερη συνεδρία.

«Σας ζητώ συγγνώμη» είπα απολογητικά και πήρα θέση στην αναπαυτική καρό πολυθρόνα.

«Κανένα πρόβλημα. Πως νιώθετε από την τελευταία φορά που μιλήσαμε»

«Θα τολμήσω να πω καλύτερα» απάντησα προσπαθώντας ταυτόχρονα να τιθασει τα βρεγμένα μαλλιά μου.

«Χαίρομαι ιδιαίτερα! Που οφείλεται πιστεύετε;»

«Δεν γνωρίζω ακριβώς να σας απαντήσω» ένιωσα αμήχανα.

«Ωραία, δεν έχει σημασία. Το σημαντικό είναι πως νιώθετε καλύτερα. Μιλήστε μου για εσάς. Πως ήταν τα παιδικά σας χρόνια;» και σφίχτηκε η καρδιά του.

Για μια ολόκληρη ώρα έπιασα τον εαυτό μου να χάνεται στην δίνη των αναμνήσεων. Δεν θυμάμαι πότε ήταν η τελευταία φορά που οι μύες του προσώπου μου είχαν προπονηθεί τόσο πολύ για να σχηματίσουν αλληπάλληλα χαμόγελα. Οι εικόνες και οι περιγραφές διαδέχονταν η μια την άλλη. Τα σχολικά χρόνια πρωταγωνίστησαν στην αφήγησή μου. Μολονότι, υπήρχαν στιγμές που τα χαμόγελα έδιναν διστακτικά την θέση τους στην μελαγχολία και την νοσταλγία εκείνων των χρόνων. Επιχείρησα μια αναδρομή στα χρόνια του Ωδείου, εκεί όπου έβρισκε γαλήνη η εσωτερική μου φωνή. Αναπόλησα τις πρόβες του Σαββάτου, καθώς χανόμουν στις μελωδίες κλασικών και μη συνθετών.

«Θα μπορούσε να πει κανείς πως είχατε μια ήρεμη σχολική ζωή, σωστά;» συμπέρανε ο Νίκος στην πρώτη μου παύση.

«Ναι, σε γενικές γραμμές αν εξαιρέσουμε...» και μία αόρατη δύναμη διέκοψε τον ειρμό μου από φόβο μην επαναφέρω στην επιφάνεια σιγηνές πόνου, που βρίσκονταν καλά κρυμμένες στο υποσυνείδητο.

«Αν εξαιρέσουμε, τι; Μην σταματάτε, συνεχίστε» με προέτρεψε

«Μου είναι πολύ δύσκολο να συνεχίσω» κι ένας βαθύς αναστεναγμός ελευθερώθηκε.

«Τι σας συνέβη;» επέμεινε με ενδιαφέρον

«Δεν συνέβη σε εμένα, αλλά σε μια συμμαθήτριά μου στο ωδείο. Ήμουν παρούσα όμως και για πολλά χρόνια στοιχείων τα όνειρά μου»

Μετά από μια μεγάλη παύση βρήκα το κουράγιο να συνεχίσω. Βαθιά μέσα μου ήξερα πως είχε έρθει η ώρα να το αντιμετωπίσω.

«Ουδέποτε ήμουν ιδιαίτερα κοινωνική, αντιθέτως θα έλεγα πως υπήρξα συνεσταλμένη και επιλεκτική με τους γύρω ανθρώπους. Υπήρχε όμως μια κοπέλα, η Στέλλα, με μια απόμακρη θλίψη στα μάτια της. Η συμπεριφορά και το ταλέντο της μου είχαν κεντρίσει το ενδιαφέρον. Το βιολί είχε γίνει η προέκταση του χεριού της και δεν ήταν λίγες οι φορές, που μετά από παρότρυνση των καθηγητών μουσικής απολαμβάναμε, ανάμεσα στα διαλείμματα, την σόλο παρουσίαση της. Στις ετήσιες παραστάσεις που

διοργανώσαμε, με την λήξη της σχολικής χρονιάς, όλοι περίμεναν με ανυπομονησία να ταξιδέψουν και να αφηθούν στο ρίγος και την ένταση της ερμηνείας της στην σκηνή. Ήταν καθηλωτική! Παρακολουθούσα την πορεία της επί σειρά ετών ως ότου διακόπηκε βίαια, λίγα λεπτά πριν εξέλθει και σημάνει το τέλος μιας ακόμα πετυχημένης διοργάνωσης. Άφησε την τελευταία της πνοή, μετά από άγριο ξυλοδαρμό μιας οικογενειακής τραγωδίας, στα χέρια τα δικά μου και ενός αγοριού, δεν θυμάμαι καν το όνομά του. Οι φωνές της, δυστυχώς, δεν έγιναν αντιληπτές από την αρχή καθώς ο χώρος προετοιμασίας πριν την κάθε εμφάνιση απείχε δεκάδες μέτρα από την σκηνή και η ένταση της μουσικής σκέπαζε κάθε βίαιη πράξη. Είναι η πρώτη φορά, μετά από πολλά χρόνια, που βρίσκω το κουράγιο να μιλήσω για αυτό. Ταλανίζομαι όλα αυτά τα χρόνια με την προοπτική καλύτερης ζωής που θα είχε προκύψει αν είχα αφουγκραστεί νωρίτερα το καθημερινό μαρτύριο της Στέλλας» ενώ καυτά δάκρυα απελευθέρωναν τον κρυμμένο μου πόνο.

Ο Νίκος κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια να συγκρατήσει τους λυγμούς του, για τις άγρυπνες νύχτες που πέρασε διαβάζοντας βιβλία ψυχολογίας και στην συνέχεια τα χρόνια στο πανεπιστήμιο, με σκοπό να ξεπεράσει αντίστοιχα την εικόνα της κακοποιημένης κοπέλας, καθώς και το γεγονός πως η μόνη στιγμή που μοιράστηκε με την αγαπημένη του Ισμήνη ήταν τόσο τραγική. Άραγε, θυμάται την σφιχτή αγκαλιά του στην προσπάθειά του να καταλαγιάσει το σοκ που είχε προκαλέσει σπασμούς σε όλο της το κορμί;

«Εκείνο το αγόρι με τα πράσινα μάτια δεν το είδα ποτέ ξανά. Έμαθα πως μετακόμισαν στο εξωτερικό για να ξεφύγουν από όλο αυτό» είπα με νοσταλγία

Η διαδρομή προς το σπίτι εκείνο το βράδυ ήταν διαφορετική. Ένα αίσθημα λύτρωσης από την πολύχρονη ευθύνη που με βάραινε είχε ξεπροβάλλει, ενώ η αίσθηση οικειότητας με τον γιατρό είχε και πάλι εμφανιστεί. Ήταν ανεξήγητο, σαν να μας έδενε μια αόρατη συμπαντική κλωστή βιωμάτων και ενεργειών.

Το καλοκαίρι είχε εισέλθει για τα καλά κι εγώ περιχαρής απολάμβανα τα γεμάτα φορτία έμπνευσης αποτυπωμένα στις σελίδες του νέου μου βιβλίου, αφιερωμένο στην Στέλλα, ενώ ταυτόχρονα παρέμενα πιστή στο ραντεβού της Παρασκευής. Η αυτοπεποίθησή μου είχε φτάσει σε υψηλά επίπεδα, πρωτόγνωρα για μένα. Πλέον καμία ραδιοφωνική εκπομπή που με φιλοξενούσε δεν μπορούσε να με φέρει σε δύσκολη θέση και σε κάθε περίπτωση ήμουν πανέτοιμη να απαντήσω σε κάθε κακόγουστη ερώτηση. Το τηλέφωνο διέκοι τον ειρμό μου.

«Που χάθηκες εσύ;» η γνώριμη φωνή του Άρη γκρίνιαζε περιπαιχτικά

«Γράφω αγαπημένε μου φίλε και αυτή την στιγμή είσαι η αιτία της διακοπής» και γέλασα δυνατά

«Χμμ δεν θυμάμαι πότε ήταν η τελευταία φορά που σε άκουσα τόσο χαρούμενη, ό,τι και αν κάνεις συνέχισε το»

«Άρη έχει αλλάξει η ζωή μου! Αχ και να ήξερες πόσο καλό μου έκανες που επέμενες για τον ψυχολόγο! Σε εσένα το οφείλω!»

«Αλήθεια; Χαίρομαι! Το βράδυ θα βγούμε με κάτι φίλους από τα παλιά. Θα μας έκανες την τιμή;»

«Αν βρεθείτε γύρω στις εννέα θα μπορέσω. Μην ξεχνάς πως σήμερα είναι Παρασκευή»

Το ταξί με άφησε στην γνωστή πια πολυκατοικία.

«Καλώς την, πως είσαι» και άπλωσε το χέρι του τρυφερά

Ο πληθυντικός είχε παραγκωνιστεί από το τρίτο ραντεβού κι αυτό μας είχε επιτρέψει να κουβεντιάζουμε σε πιο ανέμελη βάση τηρώντας πάραυτα τα επαγγελματικά πλαίσια.

«Ισμήνη, σκεφτόμουν την πρόοδο σου και νομίζω πως πια δεν υπάρχει λόγος να έρχεσαι! Είσαι ένα συγκροτημένο άτομο, γνωρίζεις τι θέλεις και πλέον έχεις αποκαταστήσει την ισορροπία που ζητούσες. Εκτός των άλλων είναι καλοκαίρι, κάνε τις διακοπές σου και αν από Σεπτέμβριο νιώσεις την ανάγκη για τις υπηρεσίες μου θα είμαστε σε επικοινωνία. Τι λες;» ενώ οι μορφασμοί του προσώπου του μαρτυρούσαν την εσωτερική αθέατη διαπάλη που λάμβανε χώρα.

Η δήλωσή του αυτή με βρήκε ομολογουμένως απροετοίμαστη. Προς στιγμή ένιωσα πως ήταν δήλωση χωρισμού. Θέλοντας τον χρόνο μου να το διαχειριστώ και να επαναφέρω την σχέση αυτή, στο μυαλό μου, στις πραγματικές της διαστάσεις γιατρού-ασθενή και τελικά κατάφερα να φελλίσω «Ναι, συμφωνώ».

Η υπόλοιπη ώρα κύλησε μάλλον αδιάφορα, καθώς η απογοήτευση είχε αποτυπωθεί σε κάθε μούρτι της σκέψης μου και αρνιόμουν πεισματικά να το αντιμετωπίσω. Έντονος θυμός είχε επιβληθεί στην διάθεσή μου και ο εσωτερικός μονόλογος με είχε κυριεύσει. Μετά από μήνες το γνώριμο αίσθημα της απόρριψης είχε επανεμφανιστεί. Ήθελα να τραπώ σε φυγή. Ήταν αδύνατο να συνεχίσω. Ξεχύθηκα αλαφιασμένη στον δρόμο. Το ραντεβού με τον Άρη ήταν τελικά σανίδα σωτηρίας.

Ήθελα να απολέσω κάθε μνήμη από τις προηγούμενες ώρες και να αφεθώ στο ταξίδι με τους φίλους από τα αγνά χρόνια του ωδείου.

Είχαν ήδη μαζευτεί στο μοντέρνο μαγειρείο του Ψυχικού και τα αστεία είχαν πάρει φωτιά με επίκεντρο τον πολυμήχανο Άρη, την ψυχή της παρέας. Ήταν ο μόνος που φρόντισε να κρατήσει επαφή με τους περισσότερους. «Άρη, ο Νίκος θα μας κάνει την τιμή να έρθει; Έμαθα πως επέστρεψε πριν ένα χρόνο από το Παρίσι» είπα χαρούμενα ο μουσικός Δημήτρης Οικονόμου «Ποιός Νίκος; Δεν τον θυμάμαι» είπα με απορία και ένιωσα αρκετά ζευγάρια μάτια να με κερφώνουν με περίσσια σοβαρότητα.

«Χμ, δεν τον θυμάσαι γιατί δεν τον ξέρεις, αν εξαιρέσεις πως πριν χρόνια υπήρξατε μάρτυρες στην πιο τραγική στιγμή των σχολικών μας χρόνων» είπε ο Άρης συμπονετικά.

Θα γνώριζα επιτέλους εκείνο το αγόρι, έχοντας πια μάθει να διαχειρίζομαι τα κατάλοιπα του παρελθόντος.

Η βραδιά κυλούσε ευχάριστα και τα γέλια μας είχαν επιβάλλει την παρουσία τους σε όλους τους θαμώνες, μέχρι που μια γνώριμη φιγούρα έκανε αισθητή την παρουσία της συνοδευόμενη από εκρήξεις χαράς και ενθουσιασμού από τους υπόλοιπους

Ήταν ο Νίκος Φωτιάδης, άπλωσε το χέρι του και είπα με ζεστή φωνή

«Τριάντα χρόνια προσμονής άξιζαν για να σε δω να χαμογελάς και πάλι»

Ρόζα Αξιώτη

Μια μέρα σαν κι αυτή

Μια μέρα σαν κι αυτή θα μπορούσες να αφήσεις την ψυχή σου να βουτήξει για λίγο στα χρώματα που χορεύουν γύρω σου. Στο φως του ανοιξιάτικου ήλιου που λούζει τους άλλους. Θα μπορούσες να αφηθείς για λίγο στο μουρμουρητό των νεαρών ζευγαριών που σε προσπερνούν και στα ανέμελα γέλια τους.

Θα μπορούσες, ίσως, μια μέρα σαν κι αυτή, εκτός από το να σηκώνεις με δυσκολία τα πέλαμα από το έδαφος και να περιφέρεσαι σαν σια, να γευτείς κάτι από αυτά που φτάνουν ως πληροφορία στη μύτη σου, μόνο για να σου θυμίσουν πως δεν τα έχεις γευτεί.

Μια μέρα σαν κι αυτή θα μπορούσες να διασχίσεις αυτόν τον πολυσύχναστο δρόμο σχίζοντας τη θλίψη σου στα δύο και να περάσεις απέναντι για μια στιγμή. Άφησε το σώμα σου να κυλιστεί πάνω στο πράσινο χόρτο. Να ζεσταθεί κάτω από τις στοργικές αχτίδες του ήλιου. Μα αυτές οι αχτίδες δεν σε αγγίζουν. Κι ούτε θυμάσαι αν άγγιξαν κάποτε την τρυφερή παιδική σου ψυχή. Θυμάσαι μόνο τα δάκρυα της μάνας σου. Αυτά σε πότισαν κι ο ήλιος δεν σου φτάνει να στεγνώσεις.

Πώς βρέθηκες με αυτό το ασήκωτο βάρος στην πλάτη; Ποια γη σε κράτησε να την πατάς, όταν η μήτρα που σε γέννησε πενθούσε δίχως τέλος; Άλλες ζωές γεννήθηκαν και χάθηκαν άκαρπες, ενώ εσύ υπάρχεις κι ας σέρνεσαι. Και ποια γη να κρατήσει τώρα τη σια σου που ακροβατεί ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο;

Μισή ζωή έζησες στα χρόνια, μισή και στις αισθήσεις. Δεν σου έμαθε κανείς να μυρίζεις την Άνοιξη. Κι εσύ κατάπιες όλον τον Χειμώνα. Δεν ήξερες. Όμως σταμάτα πια να πενθείς το χαμό σου. Στρίψε σε άλλο δρόμο. Μπερ σε άλλα μονοπάτια. Δώσε στην πνιγμένη ψυχή σου λίγο οξυγόνο. Ανάπνευσε. Όλα γύρω σου φωνάζουν να ζήσεις.

Από τα αυτοκίνητα ακούγονται μουσικές και κάπου κάπου τσιρίδες παιδιών από τα πάρκα. Άνθρωποι με σακούλες και καφέδες στο χέρι περνούν από μπροστά σου ασταμάτητα. Γελαστοί, σκυθρωποί, ζητιάνοι, πλανόδιοι, κάποιοι ντυμένοι με κοστουμια ατσάλικωτα. Εσύ σέρνεσαι ακόμη ανάμεσά τους όσο εκείνοι κλαίνε, γελούν, πίνουν, καπνίζουν, πιάνονται χέρι χέρι, φιλιούνται Μην τους φροβάσαι άλλο. Εκείνοι θαρρείς πως ζουν κι εσύ απλώς υπάρχεις ανάμεσά τους. Μην τους μισείς. Δεν φταίνε εκείνοι για τη θλίψη σου. Ούτε κι εσύ για τη θλίψη της μάνας σου.

Θα γίνουν πιο ανάλαφρα τα βήματά σου; Θα γίνουν πιο λεία αυτά τα δυο βαθιά αυλάκια ανάμεσα στα φρύδια σου; Ίσως να μπορούσες μια μέρα σαν κι αυτή να τα καταφέρεις. Ίσως, αν ξαναγεννιόσουν μια μέρα σαν κι αυτή.

Ελένη Δεληβοριά

*Πρώτη δημοσίευση κειμένου: τοβιβλιονet 17/4/2017

Ακηδία

Κάποιος θεός, θάμπωσε τα παράθυρα στην πόλη. Η μοναξιά κοντόφθαλμη, αντικρίζει εκστατικά το είδωλο της παραμιλώντας. Με βλέμμα προσκυνητή πλέον, περιφέρουμε τη νεοφόρετη γύμνια μας στα δάση. Οι μεγάλοι εξανθρωπίστηκαν στο πένθος, άλλοι τρελάθηκαν απ' το βάρος του μνήματος, τα παιδιά στα παραμύθια εναπόθεσαν τυφλές τις ελπίδες τους. Τα νοικοκυριά βυθισμένα στο κεκριμπάρι πέτρωσαν σε λέξεις λαμπρές και μηχανιστικές σιωπές ακηδίας. Η θάλασσα με τα χρόνια έσκαψε τους τοίχους και ξέπλυνε τα χρώματα. Σε αιώνια σύρραξη οι ένοικοι απέτυχαν να διαχειριστούν τις οριζόντιες σιωπές τους. Να αναζητήσουμε άλλους θεούς ή να ανακαλύψουμε μια αισθητική που μας υπερβαίνει.

Δημήτρης Αθανασέλος

Σκηές ενός φόνου ή στο Πίσω Δωμάτιο

ΒΟΥΒΟ ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΗ

θεατρικό έργο

Σκηνή 12

Ημιφωτισμένο μικρό υπόγειο. Στη μέση ένα παλιό σιδερένιο κρεβάτι με κεφαλάρι. Στο βάθος διακρίνονται στοιβές από χαρτόκουτα.

Η ΜΑΡΙΟΝ είναι δεμένη χειροπόδαρα στις άκρες του κρεβατιού. Φορά ένα λευκό νυχτικό. Ο ΤΖΑΚ μπαίνει μέσα φορώντας μια μάσκα.

ΜΑΡΙΟΝ

(προσπαθεί να λυθεί. Τραντάζει το σώμα της).

ΤΖΑΚ

(δεν μιλάει).

ΜΑΡΙΟΝ

(ουρλιάζει).

ΤΖΑΚ

(δεν μιλάει).

ΜΑΡΙΟΝ

(ξεσπά σε λυγμούς).

ΤΖΑΚ

(δεν σαλεύει)

ΜΑΡΙΟΝ

(χτυπιέται στις άκρες του κρεβατιού)

Σιωπή

ΤΖΑΚ

(βγάζει μια λεπίδα από το τζάκετ του)

ΜΑΡΙΟΝ

(ταραγμένη αρχίζει να στρέφει κυκλικά το σώμα της. Ουρλιάζει)

ΤΖΑΚ

(πλησιάζει τη λεπίδα στο πρόσωπό της. Πρώτα την περνά απαλά πάνω από τα φρύδια της. Στη συνέχεια κατεβαίνει ως από τη μύτη ως το πηγούνι)

ΜΑΡΙΟΝ

(αρχίζει και τρέμει. Δάκρυα τρέχουν στα μάγουλά της)

ΤΖΑΚ

(συνεχίζει να περνά την λεπίδα στο πρόσωπό της)

ΜΑΡΙΟΝ

(το σώμα της σπασάται)

ΤΖΑΚ

(περιεργάζεται με τη λεπίδα τη βάση του λαμού. Της καρφώνει με δύναμη τη λεπίδα. Σχίζει τη σάρκα. Αίμα ξεχύνεται σαν ένα

μικρό συντριβάνι. Περνάει τη γλώσσα του απαλά και σιγανά γύρω από τον λαμό της)

MARION

(Πάει να σαλέψει, γυρίζει το κεφάλι της στα δίπλα και μένει. Τα μάτια της καρφώνονται στο κοινό)

TZAK

(Φορά τα κίτρινα γάντια που βγάζει από την άλλη τσέπη του τζάκετ του. Ξεβιδώνει το μπουκάλι της χλωρίνης που βρίσκεται κάτω από το κρεβάτι. Ρίχνει λίγο υγρό στα γάντια του και τρίβει το πάτωμα. Τραβά τα σεντόνια του κρεβατιού, γδύνει τη MARION και τα κουλουριάζει σε ένα μπόγο. Αφήνει το καπάκι της χλωρίνης ανοιχτό)

Φεύγει.

ΤΕΛΟΣ

Αργύρης Φυτάκης

Το φθινό κόκκινο κραγιόν

Διασταυρώθηκαν τα βλέμματα μας κι έμειναν το ένα μέσα στο άλλο.

Χάιδεψα τη σιλουέτα της, μαλοβαλμένη έως ελαφρώς βαριά, απλά αλλά προσεκτικά ντυμένη, όπως κι εγώ, ακριβή τσάντα με φθαρμένα χερούλια και γωνίες, μαλλί βαμμένο με δέκα ημερών αργοπορία στη ρίζα, ελαφρύ μακιγιάζ.

Περίμενε κι αυτή, όπως κι εγώ. Στο χέρι κρατούσε το πλαστικό ποτήρι με τον καφέ, που την πρόδιδε πιο πολύ απ' όλα, μια και ήταν γεμάτο κοκκινάδια απ' το φθινό κραγιόν της, ίδιο χρώμα ακριβώς με το δικό μου, ένα κοραλλί ανοιχτό, όσο για να τονίζει την ελπίδα στα γυναικεία χείλη.

Σε λίγο, η πόρτα άνοιξε και φέγγισε η επιγραφή «Ακτινοβολίες». Ο φαλακρός και πρησμένος άνθρωπος, βγήκε. Πετάχτηκε με μιας, τον έπιασε αγκαζέ, τον φίλησε.

«Πώς είσαι;» έλαμψε χαϊδεύοντας τον και γέμισε ο διάδρομος κόκκινο κραγιόν στο φιλί της.

«Καλά», μούδιασε αυτός και βάδιζαν προς την απομάκρυνση τους.

Σε λίγο, άνοιξε η διπλανή πόρτα.

Πετάχτηκα κι εγώ με τη σειρά μου, αδειάζοντας την ενέργειά μου στην απόπειρα προσποίησης.

«Όλα καλά;» ρώτησα, χαμογελαστά τον δικό μου άνθρωπο και δίνοντας του κι εγώ το φιλί της συμπαράστασης με όση τρυφεράδα διέθετε η ζωτικότητα μου.

Μου ανταπέδωσε το φιλί, θέλοντας να ρουφήξει κομματάκι ζωής από μέσα μου, δεν με κοίταζε, όμως, στα μάτια.

«Πάμε», μου είπε και μ' έπιασε για να στηριχθεί.

Στο φιλί που του έδωσα, με έκπληξη είδα το αποτύπωμα από τα χείλη μου στα δικά του.

«Όσο και να προσπαθώ να περιποιηθώ τον εαυτό μου, να κρύψω τον τρόμο και τον πόνο μου, εκείνη η λεπτομέρεια, η επιλογή της τελευταίας στιγμής για την τελική πινελιά της εμφάνισης της καθημερινής συνοδείας στις ακτινοθεραπείες και χημειοθεραπείες, αυτό το ολοκαίνουργιο κραγιόν από το σούπερ μάρκετ προδίδει τη φτώχεια της διάθεσης μου, και το μάταιο του ανεξίτηλου», σκέφτηκα.

Στην έξοδο έπρεπε να περιμένουμε, μοιραία, δίπλα στο άλλο ζευγάρι.

Δεν κοίταξα προς την ομόχειλη.

Οι άνθρωποι δίπλα μας, όμως, με τα κοκκινάδια στα χείλη, κοιτάχτηκαν, χωρίς να τα σκουπίσουν και χωρίς να μιλήσουν.

Βλέπετε, δε μιλούν μεταξύ τους οι καρμιοπαθείς, απλά κοιτάζονται, και τραβάει ο καθένας το δρόμο του, στηριζόμενος στο οικείο μπράτσο και τη δική του σφραγίδα δωρεάς στα χείλη.

Αναστασία Καραογλάνη

Από αύριο, χτες

Όλα τα πράγματα έχουν ένα τέλος, απλά στα ωραία το τέλος έρχεται υπερβολικά γρήγορα, ενώ στα άλλα αργά και βασανιστικά, σκεφτόταν ο Σέργιος καθισμένος πάνω σε μια απ' τις κούτες που είχε ήδη αρχίσει να στοιβάζει το εμπόρευμα του μαγαζιού. Είχαν περάσει πάνω από εξήντα χρόνια από τότε που ο παππούς του είχε ξεκινήσει

την επιχείρηση. Τόσο κοντά και τόσο μακριά εκείνη η εποχή, τα παιδικά χρόνια του Σέργιου, η χαραυγή της ελπίδας για μια χώρα τσακισμένη απ' τους πολέμους κι έναν λαό διχασμένο, ξεριζωμένο και προδομένο από κάθε λογής αυτόκλητους σωτήρες.

Τι άλλαξε και τι είχε μείνει ίδιο από τότε; Τώρα η ταμειακή ήτανε πια ψηφιακή μα το ταμείο μείον. Κατά τα άλλα; Αναρωτήθηκε ο Σέργιος, κοιτάζοντας απλανώς έξω απ' τη βιτρίνα του παλαιοπωλείου, για να μην τον παρατηρεί ο πατέρας του μέσα απ' το κάδρο στον τοίχο - όπου πόζαρε κοτσονάτος μπροστά στη χειροποίητη επιγραφή «Antiquerie» που είχε προ αμνημονεύτων τοποθετηθεί ως μαρκιζα - κράχτης για την αριστοκρατία της εποχής.

Όχι, δεν θα ήθελε καθόλου να δει ο πατέρας του το δάκρυ που όσο κι αν προσπάθησε να εμποδίσει ο Σέργιος κύλησε τελικά στο μάγουλό του. Μα τώρα, τι είναι αυτά; Νοσταλγία για ποιο πράγμα ακριβώς; Γι αυτό που ως νεαρός ο Σέργιος είχε τσακωθεί εκατό φορές κι είχε για χρόνια ψυχρανθεί με τους δικούς του;

Είναι αλήθεια πως οι γονείς του ήταν άνθρωποι συντηρητικοί και παλαιών αρχών. Κι ο Σέργιος ένωθε πως δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν, ιδίως όταν διαμόρφωσε την προσωπική του ιδεολογία, μέσα στο κλίμα των φοιτητικών κινητοποιήσεων και της ουτοπίας που η νεολαία της εποχής οραματίστηκε και - μέχρι ενός σημείου αγωνίστηκε - για να πραγματοποιήσει.

Δεν τα κατάφερε όμως, τελικά. Ήταν αυτή η ίδια γενιά που τώρα στυγνά ως εξουσία βολεύτηκε στις ίδιες παλιές καρέκλες κι ανάγκαζε τα μαγαζάκια των μικρομεσαίων να βάζουνε λουκέτο σωρηδόν. Όπως το παλαιοπωλείο της οικογένειας του Σέργιου που υπήρξε και η πέτρα του σκανδάλου κατά τις επαναστατικές ημέρες, αφού ο Σέργιος τότε το έβλεπε όχι μόνο ως προσωπική σκλαβιά αλλά κυρίως ως μια δραστηριότητα ανήθικη και καιροσκοπική - αντίστοιχα με τους ενεχυροδανειστές ή τους εργολάβους που διεκπεραιώναν τις αντιπροσώχες νεοκλασικών.

Συγκεκριμένα δεν του άρεσε καθόλου η ιδέα να βιοπορίζεται διακινώντας κειμήλια ανθρώπων που ενδεχομένως να μην ήθελαν καθόλου να τα αποχωριστούν, αλλά να τους ανάγκαζε μια ατυχής συγκυρία, οικονομική ας πούμε ή, ακόμα χειρότερα, κάποιος θάνατος ή σοβαρό πρόβλημα υγείας. Ο ίδιος, όσο κι αν εκτιμούσε την τέχνη και το μεράκι των παλιών μαστόρων, ποτέ δεν θα μπορούσε να επιθυμήσει ένα αντικείμενο φορτωμένο με την ενέργεια των προηγούμενων ιδιοκτητών, μια σκέψη η οποία του προκαλούσε από ανατριχίλα μέχρι τρόμο.

Πόσο μάλλον, αφού γνώριζε από πρώτο χέρι τόσα και τόσα πρόσωπα και ιστορίες που συνόδευαν τα φωτιστικά, τα ρολόγια, τα έπιπλα και τ' ασημικά που κατέληγαν προς πώληση στο μαγαζί τους. Η θλίψη στα μάτια της κυρίας Ιουλίας είχε χαραχτεί βαθιά στη μνήμη του. Τα έλεγαν, όσο ζούσε, τη συμπαθούσε πολύ. Είχε μείνει στο ράφι η κυρία Ιουλία, αν και εξαιρετικά όμορφη, κοκέτα και καλοβαλμένη - στη γειτονιά έλεγαν πως κουβαλούσε τρέλα.

Στο τέλος κάτι ανίψια την πέταξαν σ' ένα δημόσιο γηροκομείο και κατασπάραξαν την περιουσία της εν μία νυκτί. Μια απ' αυτούς ονόματι Τζοάνα, γιόμμενα με μεγάλη πέραση στην πιάντσα, του είχε πασάρει όλα τα υπάρχοντα της θείας, συμπεριλαμβανομένης της εταζέρας που η κυρία Ιουλία είχε κληρονομήσει ως προίκα απ' τη γιαγιά της, αποκαλώντας τα «η σαβούρα της γριάς». Ο Σέργιος ήθελε να τη βρῖσει και να την πετάξει έξω, αλλά είχε αρχίσει να παρακουράζεται από τους τσακωμούς με τους δικούς του και συγκρατήθηκε.

Ο πατέρας του ήθελε αρχικά να τον στρέψει στις θετικές επιστήμες - ενδεχομένως στο Πολυτεχνείο. Ο ίδιος όμως είχε μια σαφή κλίση προς τα φιλολογικά. Εν πάσει περιπτώσει έδωσε δυο φορές εξετάσεις, πέρασε σε μια σχολή λογιστικής, πήγε δυο χρόνια, δεν του άρεσε, την παρήτησε. Ξεπέταξε το φανταριλίκι και με την ουρά στα σκέλια άρχισε να δουλεύει στο παλαιοπωλείο, προσωρινά έλεγε, να είναι κάπως ανεξάρτητος μέχρι να δει τι θα κάνει στη ζωή του.

Ουδέν μονιμότερο του προσωρινού όμως, κι ο Σέργιος που είχε εδώ και καιρό απολέσει την πλούσια κόμη που

έφερε στη διάρκεια της δεκαετίας του εβδομήντα, είχε ξεμείνει τελικά στο μαγαζί και κόντευε σχεδόν να πάρει σύνταξη από 'κει, κάτι που όμως δεν επρόκειτο να συμβεί έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα. Το κάτεργο στο οποίο χαράμισε όλη του τη ζωή από αύριο θα ήταν πλέον χτες.

Όπως σαν χτες ήταν εκεί που είχε καταλήξει και ο γάμος του. Τάφο ονόμαζε η Χρύσα το μαγαζί. Όταν πρωτογνωρίστηκαν ακριούσε το καρτούτσο στο κουτούκι και το όραμα, στην πορεία όμως εκείνη ανακάλυψε πως ήθελε τον άνδρα πιο φιλόδοξο και πιο δυναμικό, να την κυκλοφορεί κι αυτή να καμαρώνει. Δεν ήταν καμιά τεμπέλα η Χρύσα, κάθε άλλο. Ούτε να ροκανίζει απ' τα έτοιμα ήθελε.

Υπάλληλος γραφείου ήταν απ' τα δεκαοχτώ, χωρίς όμως καμία πιθανότητα ανέλιξης ή περαιτέρω σταδιοδρομίας. Στο κάτω κάτω πρόσφερε στο σπίτι, κι όσο κι αν είχε επηρεαστεί απ' τις ιδέες της γυναικείας χειραφέτησης μέσα της κάπου ήθελε τον άντρα ένα βήμα πιο μπροστά. Αυτός όμως εκεί, στον τάφο ολημερίς. Τάφος-ξετάφος βέβαια όλο και τσίμπαγε η Χρύσα καμιά πορσελάνη ή κάνα κρύσταλλο απ' το μαγαζί για να κάνει λίγο και το κομμάτι της στα φιλικά τραπέζια. Πίστευε ωστόσο ακράδαντα στους αυτοδημιούργητους ανθρώπους και τους θαύμαζε, κακό ήταν κι αυτό;

Καλό, κακό, ό,τι και να 'ταν το διαζύγιο βγήκε εντέλει κοινή συναινέση κάποια μέρα κι απ' την επομένη ο Σέργιος κυκλοφορούσε πάλι ελεύθερος κι ωραίος. Μόνο εκείνη την αρρώστια - με την οποία είχε προσφάτως διαγνωστεί - δε θα μπορούσε εξίσου εύκολα να την ξεφορτωθεί. Θα ήταν εκεί, παρέα στο πλευρό του κάθε μέρα, σύντροφος μαζί και νοσοκόμα, αντικαθιστώντας την παλιά βάρδια συνεχούς ωραρίου των καταστημάτων, μέχρι να τον πάρει μαζί της στην τελευταία του κατοικία, που θα ήταν λιτή κι απέριτη, χωρίς τις εταζέρες, τα λαμπατέρ, τις γραφομηχανές και τα ξεκουρδιστα ρολόγια με τους κούκους.

Φανή Χούρσογλου

Πρωινό ζύπνημα

Σιχάινομαι το πρωινό ζύπνημα. Τα πρωινά γενικώς. Ίσως να μου έμεινε κουσούρι από το σχολείο. Θυμάμαι στο γυμνάσιο που κάθε πρωί σηκώνόμουν μ' ένα βάρος στο στομάχι, μήπως με σηκώσει ο καθηγητής στον πίνακα. Ή από τον στρατό. Τότε που ο ύπνος ήταν ούτως ή άλλως λιγοστός και κάθε πρωί το στόμα μου είχε μια πικρή γεύση, σα να μασούσα άγρια ραδίδια προηγούμενως. Ή τότε που δούλευα στο σούπερ μάρκετ και έπρεπε να φορέσω το καλύτερο χαμόγελό μου και να συναναστραφώ με τόσους ανθρώπους.

Σήμερα το πρωί με ζύπνησε ο επίμονος χτύπος του κουδουνιού. Η ιδιοκτήτρια του σπιτιού μου έστειλε εξώδικο, Παρότι γνωρίζω ότι η έξωση δεν είναι μια απλή διαδικασία- είναι αριετὰ χρονοβόρα- ταράχτηκα. Δεν μπόρεσα να ξανακοιμηθώ. Αποφάσισα να βγω έξω να πάρω λίγο αέρα. Ο ήλιος έκαιγε το μέτωπό μου και καθώς διέσχιζα τον κεντρικό δρόμο από πάνω, ένιωσα εκείνη την πικρή γεύση στο στόμα, όπως στο στρατό. Γύρισα πίσω γιατί ξέχασα τα γυαλιά ηλίου. Όχι, τελικά δεν τα είχα ξεχάσει. Απλώς, σιχάινομαι το πρωινό ζύπνημα.

Λάμπρος Αναγνωστόπουλος

Αμαρτίες γονέων

(Θεατρικό έργο - συνέχεια, Πράξη 2^η, μέρος 1^ο)

της Σοφίας Ζήση

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Σκηνή 2η

Ο Περιγλής μόνος του, κάθεται στον καναπέ, φτιάχνει μικρές χάρτινες κατασκευές, παραβάκια ή άλλα, και τα βάζει να επιπλέουν σε ένα βαθυλό πιάτο με νερό.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Λορέντζο! [Μικρή παύση] Λορέντζο!

ΒΕΡΟΝΑ: [μπαινοντας] Δεν είναι εδώ. Έφυγαν πριν λίγο.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ποιοι έφυγαν;

ΒΕΡΟΝΑ: Ο Λορέντζο και ο κύριος Σταύρος.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πού πήγαν;

ΒΕΡΟΝΑ: Στο γήπεδο. Δεν ακούσατε που το λέγανε;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Α, ναι, στο γήπεδο. Πώς, ναι, άκουσα, απλώς είμαι λίγο αφηρημένος. Εσύ τι θα κάνεις;
ΒΕΡΟΝΑ: Δεν ξέρω. Λέω να πάω στο σπίτι να πάρω μερικά πράγματα που χρειάζομαι.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τα βρήκες με τους δικούς σου;
ΒΕΡΟΝΑ: Όχι. Δηλαδή, δεν ξέρω ακόμα. Δεν ξαναμιλήσαμε.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν μίλησες καθόλου με την μητέρα σου;
ΒΕΡΟΝΑ: Μίλησα, αλλά όχι πολύ. Μου είπε ότι θα λείψει, της είπα ότι μπορεί να περάσω από το σπίτι. Αυτά.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Θα λείψει;
ΒΕΡΟΝΑ: Ναι, έχουνε πάει στο εξοχικό μας στη Νάξο με τον... με τον μπαμπά.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Καλά το είπες. Μην διστάζεις να το πεις. Με τον μπαμπά.
ΒΕΡΟΝΑ: Αφού δεν είναι μπαμπάς μου.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν έχει σημασία. Αυτός σε μεγάλωσε, έτσι δεν είναι;
ΒΕΡΟΝΑ: Έτσι είναι.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τότε είναι μπαμπάς σου. Πάει και τελείωσε.
ΒΕΡΟΝΑ: Ναι, αλλά ποιος είναι ο πραγματικός πατέρας μου; Και γιατί δεν μου το λέει η μαμά;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Αυτό, παιδί μου, πρέπει να το ρωτήσεις στην ίδια. Έχει υποχρέωση να σου πει.
ΒΕΡΟΝΑ: Το ξέρω. Ναι, έχει υποχρέωση, δεν έχει;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πόσων χρονών είσαι τώρα; Δεκαοχτώ δεν είσαι;
ΒΕΡΟΝΑ: Ναι. Στα δεκαεννιά.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ωραία. Από δεκαοχτώ χρονών θεωρείσαι νομικό πρόσωπο. Αυτό σημαίνει πως έχεις την πλήρη ικανότητα προς δικαιοπραξία. Που σημαίνει ότι μπορείς να ασκήσεις τα δικαιώματά σου, αλλά και να αναλάβεις τις υποχρεώσεις σου. Είναι δικαίωμά σου να ζητήσεις να σου πουν ποιοι είναι οι φυσικοί γονείς σου, εφόσον υπάρχει διαθέσιμη αυτή η πληροφορία.
ΒΕΡΟΝΑ: Ναι, κύριε Πέρη, αλλά δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα. Τι να κάνω δηλαδή; Να πάω την μητέρα μου στα δικαστήρια;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν είναι ανάγκη να πάτε και στα δικαστήρια. Δεν θα φτάσεις μέχρι αυτό το σημείο. Αλλά μπορείς να της υπενθυμίσεις ότι ξέρεις τα δικαιώματά σου, και πείσε την να σου μιλήσει. Αν της μιλήσεις έτσι όπως σου λέω, θα δεις ότι θ' αλλάξει συμπεριφορά. Θα σε δει με άλλο μάτι.
ΒΕΡΟΝΑ: Λέτε;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ε, βέβαια. Θα καταλάβει ότι δεν είσαι πια κοριτσάκι. Ότι μεγάλωσες. Μην σου πω ότι θα ξαφνιαστεί κιόλας.
ΒΕΡΟΝΑ: Ναι, σίγουρα. Θα πρέπει να της δείξω ότι ξέρω ποια είναι τα δικαιώματά μου. Ναι! Αυτό, αυτό θα κάνω! Πώς δεν το σκέφτηκα πιο πριν;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Εμ, δεν το σκέφτηκες!
ΒΕΡΟΝΑ: Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε Πέρη. Σας ευχαριστώ!
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Κόψ' το πια αυτό το «κύριε Πέρη».
ΒΕΡΟΝΑ: Και πώς να σας λέω;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πώς να με λες; Ξέρω 'γω πώς να με λες; Θα σου 'λεγα, αλλά έχε χάρη. Περιιλή σκέτο μπορείς να με πεις;
ΒΕΡΟΝΑ: Περιιλή σκέτο; Νομίζω πως μπορώ.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Εντάξει. Περιιλή σκέτο τότε.
ΒΕΡΟΝΑ: Και τι είναι αυτό που φτιάχνετε εκεί κύριε Πε... ε, θέλω να πω, Περιιλή σκέτο; Τι φτιάχνεις εκεί;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ποια; Αυτά εδώ; Διάφορα, χάρτινα καραβάνια, πεταλουδίτσες.
ΒΕΡΟΝΑ: Και τα βάζεις να επιπλέουν μέσα σ' αυτό το πιάτο
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τα βάζω, ναι. Θέλεις να σου δείξω ένα κόλλο;
ΒΕΡΟΝΑ: Τι κόλλο;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πρόσεξε. Έλα κάτσε εδώ κοντά μου. [Κάθονται δίπλα.] Κοίτα αυτό το καραβάνι. Το βάζω πάνω στο νερό.
ΒΕΡΟΝΑ: Ναι.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και τώρα μπορώ να το κάνω να γυρίζει γύρω γύρω, χωρίς καν να το αγγίζω.
ΒΕΡΟΝΑ: Αυτό δεν γίνεται.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Κι όμως γίνεται. Με τη δύναμη της σκέψης.
ΒΕΡΟΝΑ: Αποκλείεται. Αν μπορείς καν' το.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Θα το κάνω. Κοίτα καλά. Τα χέρια μου είναι εδώ. Δεν τα κουνάω. Κοίτα.
 [Συγκεντρώνει το βλέμμα του στο καραβάνι. Πριν περάσει πολλή ώρα, υποτίθεται ότι το καραβάνι περιστρέφεται πάνω στο νερό.]
ΒΕΡΟΝΑ: Αχ, γυρνάει το καραβάνι! Πώς το κάνεις αυτό!;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Σου είπα. Με τη δύναμη της σκέψης.
ΒΕΡΟΝΑ: [εννοεί το καραβάνι] Σταμάτησε να γυρνάει τώρα.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ναι, σταμάτησε, γιατί σταμάτησα κι εγώ να συγκεντρώνομαι.
ΒΕΡΟΝΑ: [ανασηκώνει το πιάτο, κοιτάζει κάτω από το τραπέζι] Κάτι έχεις βάλει εσύ από κάτω και στριφογυρνάει το καραβάνι.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: [γελάει] Τίποτα δεν έχω βάλει.
ΒΕΡΟΝΑ: Τίποτα; Μπορείς να το κάνεις πάλι;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Φυσικά και μπορώ. Κοίτα.
 [Συγκεντρώνεται στο καραβάνι.]
ΒΕΡΟΝΑ: Αχ, να το πάλι! Γυρνάει. Απίστευτο.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: [σταματάει να κοιτάζει το καραβάνι] Είναι η δύναμη του νου. Με την δύναμη του νου όλα μπορείς να τα κάνεις.
ΒΕΡΟΝΑ: Ναι, ε; Με τη δύναμη του νου.
 [Συγκεντρώνεται στο καραβάνι.] Τώρα που το κοιτάζω εγώ, γιατί δεν γυρνάει;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Προσπάθησε λίγο ακόμα.
ΒΕΡΟΝΑ: Προσπαθώ. [Συγκεντρώνεται.] Προσπαθώ. Τίποτα. Γιατί; Γιατί δεν γυρνάει;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Είναι θέμα εξάσκησης. Πρέπει να μάθεις πώς να διώχνεις οτιδήποτε άλλο από το μυαλό σου και να σκέφτεσαι μόνο ότι θέλεις να γυρίσει το καραβάνι.
ΒΕΡΟΝΑ: Μόνο αυτό σκέφτομαι.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ότι πρέπει οπωσδήποτε να γυρίσει το καραβάνι. Ότι είναι ζήτημα ζωής και θανάτου να γυρίσει.
ΒΕΡΟΝΑ: Αυτό σκέφτομαι, αλλά δεν γυρνάει.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έλα, εντάξει, δεν πειράζει. Θα το προσπαθήσεις πολλές φορές και θα το καταφέρεις κάποια στιγμή.
ΒΕΡΟΝΑ: [σταματάει να συγκεντρώνεται] Μα γιατί δεν γυρνάει; Γιατί είναι τόσο δύσκολο για μένα, και τόσο απλό για σένα;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν είναι καθόλου απλό. Μπορεί να φαίνεται ότι είναι απλό αλλά, πιστεψέ με, δεν είναι. Πολλά από αυτά που νομίζουμε ότι είναι απλά, είναι μόνο φαινομενικά απλά, αλλά στην πραγματικότητα είναι τα πιο δύσκολα πράγματα στον κόσμο. Μόλις τα καταφέρεις βέβαια, λες, αυτό ήτανε; Σιγά το πράγμα. Και τότε καταλαβαίνεις την δυσκολία, και ότι άξιζε τον κόπο η προσπάθεια.
ΒΕΡΟΝΑ: Νομίζω ότι καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όχι, δεν καταλαβαίνεις. Δεν καταλαβαίνεις ακόμα. Είσαι όμως σε καλό δρόμο.
ΒΕΡΟΝΑ: Θα μιλήσω στην μητέρα μου. Μόλις γυρίσει από την Νάξο, αυτό θα είναι το πρώτο πράγμα που θα κάνω.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Να της μιλήσεις. Και πες της ότι ο Περιιλής σου είπε ότι μπορείς να πετύχεις ό,τι επιθυμείς, αν το βάλεις σκοπό.
ΒΕΡΟΝΑ: Εγώ πάλι δεν πιστεύω ότι μπορείς να τα πετύχεις όλα. Μπορείς όμως να πετύχεις πολλά πράγματα, δεν είναι έτσι;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: [γελάει] Έτσι είναι. Μαθαίνεις γρήγορα εσύ, ε;
ΒΕΡΟΝΑ: Νομίζω ότι θα χαιρόταν πολύ η μητέρα μου να σε γνωρίσει.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Θα χαιρόταν λες; Δεν ξέρω.
ΒΕΡΟΝΑ: Σίγουρα. Της έχω ήδη πει για σένα.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Της είπες; Τι της είπες;
ΒΕΡΟΝΑ: Όχι πολλά πράγματα. Για τον Λορέντζο κυρίως, και πως ο πατέρας του, ο Περιιλής, είναι γραφίστας και μένει στο Χαλάνδρι.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και; Τι σου είπε;
ΒΕΡΟΝΑ: Με ρώτησε αν ξέρω πώς σε λένε στο επίθετο. Της είπα Μπατίστα, αυτό που μου είχε πει ο Λορέντζο.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ο Λορέντζο σου είπε ότι με λένε Μπατίστα στο επίθετο;
ΒΕΡΟΝΑ: Ναι. Όταν τον ρώτησα πώς τον λένε εκείνον στο επίθετο, μου είπε Μπατίστα, και υπέθεσα ότι έτσι λένε και το πατέρα του, δηλαδή σένα. Γιατί; Δεν τον λένε έτσι;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όχι. Δηλαδή περίπου. Τσιτσόπουλο τον λένε, σαν κι εμένα. Μπατίστα λένε την μητέρα του στο επίθετο. Δεν ήξερα ότι ο Λορέντζο συστήνεται ως Μπατίστα. Μάλλον φηγούρα ήθελε να σου κάνει.
ΒΕΡΟΝΑ: Ναι, μπορεί.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και λοιπόν; Σε ρώτησε η μητέρα σου για μένα;
ΒΕΡΟΝΑ: Ναι. Και μάλιστα μου είπε να της πω πώς μοιάζεις εσύ. Πώς είναι η εξωτερική σου εμφάνιση. Εγώ δεν θυμόμουν και πολύ. Της είπα, ένα ψηλός με γκριζα μαλλιά.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Α, έτσι, ε; Και μετά; Σου ξαναείπε τίποτα άλλο για το ίδιο ζήτημα; Ρώτησε κάτι, είπε κάτι που να σου κίνησε την περιέργεια;
ΒΕΡΟΝΑ: Όχι. Μετά έφυγε για την Νάξο.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Να σου πω, παιδί μου. Μήπως έχεις καμιά φωτογραφία της μητέρας σου;
ΒΕΡΟΝΑ: Μαζί μου; Δεν ξέρω. Έχει διάφορες στο σπίτι. Έχουμε κι ένα πορτρέτο της στο σπίτι που της το είχε φτιάξει παλιά ο... ο μπαμπάς τέλος πάντων.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Είναι ζωγράφος ο πατέρας σου;
ΒΕΡΟΝΑ: Όχι, επιχειρηματίας είναι, αλλά ζωγραφίζει μερικές φορές.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και δεν έχεις καμιά φωτογραφία της τώρα μαζί σου; Στο κινητό σου ας πούμε;
ΒΕΡΟΝΑ: Μια στιγμή να δω. [Ψάχνει το κινητό της.]
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν μπορεί να μην έχεις φωτογραφία με την μητέρα σου.
ΒΕΡΟΝΑ: Δεν της αρέσει και πολύ να φωτογραφίζεται. Αφού να φανταστείς με το ζόρι έκατσε να την ζωγραφίσει ο μπαμπάς. Χρειαζόταν ένα μοντέλο για πρακτική.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Βρήκες τίποτα;
ΒΕΡΟΝΑ: Ψάχνω. Α, να, εδώ είμαι εγώ με τον μπαμπά, και από πίσω στον τοίχο φαίνεται το πορτρέτο της μαμάς. Αν κάνεις ζουμ μπορείς να το δεις. [Του δίνει το κινητό.]
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: [κοιτάζει το κινητό, αγγίζει την οθόνη για να κάνει ζουμ] Αυτή είναι η μητέρα σου παιδί μου!
ΒΕΡΟΝΑ: Αυτή.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και πως είπες ότι την λένε;
ΒΕΡΟΝΑ: Ελένη.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ελένη Παπαδήμα;
ΒΕΡΟΝΑ: Ναι.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Το πατρικό της επώνυμο ποιο είναι, το ξέρεις;
ΒΕΡΟΝΑ: Το πατρικό της είναι Σπανού.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και είσαι σίγουρη ότι την λένε Ελένη!;
ΒΕΡΟΝΑ: Μα ναι, Ελένη. Την μητέρα μου δεν ξέρω πώς λένε;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και είσαι σίγουρη ότι πάντα την λέγανε Ελένη, και μόνο Ελένη; Δεν έχει κανένα άλλο όνομα;
ΒΕΡΟΝΑ: Τι όνομα να έχει; Δεν καταλαβαίνω.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μήπως την λένε Αφροδίτη; Αφροδίτη Σπανού; Άκουσες ποτέ να την λένε έτσι;
ΒΕΡΟΝΑ: Όχι, ποτέ!
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Βερόνα. Πρόσεξε με σε αυτό που θα σου πω. Άκουσέ με. Θέλω να πάρεις αυτή τη στιγμή τηλέφωνο την μητέρα σου. Και θέλω να μου την δώσεις να της μιλήσω.
ΒΕΡΟΝΑ: Γιατί; Για ποιο λόγο;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Γιατί, παιδί μου, μπορεί η μητέρα σου κι εγώ να γνωριζόμαστε από παλιά. Να είμαστε παλιοί φίλοι. Και θέλω αυτό να το διαπιστώσω εδώ και τώρα.
ΒΕΡΟΝΑ: Είστε παλιοί φίλοι εσύ και η μαμά;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν είπα ότι είμαστε. Είπα ότι μπορεί να είμαστε. Μόλις ακούσω την φωνή της, θα το καταλάβω. Πίστεψέ με. Θα την πάρεις τηλέφωνο;
ΒΕΡΟΝΑ: Θα την πάρω. Τώρα. Μισό λεπτό. [Ψάχνει το κινητό της, ταραχμένη.]
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ωραία. Αλλά πριν την πάρεις, περίμενε. Καλύτερα να μην καταλάβει ότι είσαι ταραχμένη. Ηρέμησε πρώτα. Πάρε μερικές ανάσες. Και τηλεφώνησέ της.

ΒΕΡΟΝΑ: Εντάξει. Θα ηρεμήσω. [Ψάχνει το κινητό της.] Ήρεμη είμαι. [Στο τηλέφωνο.] Ναι, μαμά, εγώ. Τι κάνεις; Δεν ακούγεσαι καλά. Έξω είσαι; Καλά. Άκου, είναι εδώ κάποιος, δηλαδή ο πατέρας του Λορέντζο είναι, και κάτι θέλει να σου πει. Να σου τον δώσω; Εντάξει. Μίλα του. [Του δίνει το κινητό.]

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: [στο τηλέφωνο, με διακοπές] Παρακαλώ; Με ακούτε; Ναι, ο πατέρας του Λορέντζο είμαι... [Παύση] Αφροδίτη; Αφροδίτη, εσύ είσαι! Όχι, μη, μην το κλείσεις! Μην το κλείσεις, ο Περικλής είμαι... Κάνεις δεν σου κάνει πλάκα, Αφροδίτη, άκουσέ με! Είμαι ο Περικλής. Εσύ κι εγώ κάποτε μέναμε σ' ένα διαμέρισμα που νοίκιαζα στα Πατήσια. Σου άρεσε να κοιμάσαι μέχρι τις δώδεκα το μεσημέρι, και σου την έσπαγε που κάπνιζα φούντα και που σύχναζα στο μπαρ του Χρήστου του Κριεζή. Με πιστεύεις τώρα που σου μιλάω; ... Ωραία. Μην το κλείσεις όμως γιατί έχω πράγματα να σου πω. Είμαι εδώ με την κόρη σου, την Βερόνα, και θέλω εδώ και τώρα και χωρίς περιστροφές να μου πεις ποιος είναι ο πατέρας της... Μην μου τα μασάς, Αφροδίτη, λέγε. Κι επειδή μ' ακούει και η κόρη σου τώρα, θέλω να μου πεις και για ποιον λόγο άλλαξες το όνομα σου, και σε λένε Ελένη ενώ σε λέγανε Αφροδίτη. Μόλις κλείσουμε το τηλέφωνο, θέλω να έχω μια πολύ καλή εξήγηση να δώσω στο κορίτσι, γιατί το αξίζει! ... Λέγε ποιος είναι ο πατέρας! Είμαι εγώ;! Είμαι εγώ ο πατέρας της;! Αν δεν μου πεις όνομα, θα υποθέσω ότι είμαι εγώ... Ωραία λοιπόν. Θα πάρω κι εγώ την μικρή, και θα πάω να κάνω τεστ DNA... Φυσικά και μπορώ να το κάνω. Καμία έγκρισή σου δεν χρειάζομαι. Η μικρή είναι ενήλικη, και μπορεί να κάνει ό,τι θελει... Θα σου λέγα τι θα μου κάνει. Ακούς εκεί, μήνυση θα μου κάνει! Λοιπόν, Αφροδίτη, σε πληροφορώ ότι αυτή τη στιγμή το παιδί σου έχει πάθει το σοκ της ζωής της με αυτά που ακούει, και για αυτό δεν φταίω εγώ. Σε περιμένω το συντομότερο στην Αθήνα. Θα σου στείλω διεύθυνση και τηλέφωνο για να έρθεις από εδώ να εξηγηθούμε.

[Κλείνει το τηλέφωνο. Το πετάει, έξαλλος. Στην Βερόνα.] Συγγνώμη, παιδί μου, για το τηλέφωνο. Θα σου πάρω άλλο αν έσπασε.

ΒΕΡΟΝΑ: [μαζεύει το κινητό της] Έσπασε.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Συγγνώμη. Θα σου πάρω άλλο. Θα πω του Σταύρου να σου φέρει ένα αύριο. Πώς είσαι; Είσαι καλά;

ΒΕΡΟΝΑ: Την μητέρα μου, δεν την λένε Ελένη;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όχι. Δηλαδή εγώ Αφροδίτη την γνώρισα. Αν έχει δύο ονόματα, δεν ξέρω.

ΒΕΡΟΝΑ: Είναι τουλάχιστον μητέρα μου;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έτσι όπως γίναμε, παιδί μου, τί να σου πω; Μόνο ένα τεστ DNA μπορεί να το δείξει. Αλλά νομίζω πως ναι, είναι μητέρα σου. Άκουσέ με τώρα. Ό,τι είπαμε εδώ σήμερα πρέπει να μείνει μεταξύ μας. Δεν πρέπει να το μάθει κανείς. Το ξέρουμε εγώ, εσύ, και η μητέρα σου. Άντε το πολύ να το πω στον Σταύρο που είναι εμπιστοσύνης. Αλλά πρέπει να μου υποσχεθείς ότι δεν θα το πεις στον Λορέντζο. Καταλαβαίνεις;

ΒΕΡΟΝΑ: Καταλαβαίνω.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πρέπει να είμαστε εκατό τοις εκατό σίγουροι ποια είναι η αλήθεια πριν πούμε οτιδήποτε στον Λορέντζο. Δεν πρέπει να αναστατωθεί χωρίς λόγο.

ΒΕΡΟΝΑ: Εγώ; Πρέπει εγώ να αναστατωθώ χωρίς λόγο;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Παιδί μου...

ΒΕΡΟΝΑ: Μην με λες παιδί σου! Δεν είμαι παιδί σου! Άκουσες; Έχω πατέρα, και μητέρα. Είναι αυτοί που γνώρισα για γονείς. Και κανείς άλλος!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Αν, όμως, δεν είναι; Δεν θέλεις να το μάθεις;

ΒΕΡΟΝΑ: Δεν θέλω να ξέρω τίποτα. Κι απορώ γιατί είμαι ακόμα εδώ. Έχω σπίτι. Και γονείς και σπίτι. Μην με ξαναενοχλήσετε.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Βερόνα, δεν μπορείς να κρύβεσαι από την αλήθεια. Αν κρυφτείς, θα έρθει αυτή και θα σε βρει.

ΒΕΡΟΝΑ: Και πείτε του Λορέντζο ότι έφυγα. Ότι έφυγα και να μην με ψάξει.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Βερόνα, σε παρακαλώ. Είναι δύσκολο για σένα, και δεν φταις, αλλά πρέπει να το αντιμετωπίσεις! [Η Βερόνα κάνει να φύγει. Ο Περικλής την κρατάει.]

ΒΕΡΟΝΑ: Άσε με! [Παλεύουν.]

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ηρέμησε!

ΒΕΡΟΝΑ: Άφησέ με!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: [την αφήνει] Εντάξει λοιπόν, σ' αφήνω. Θέλεις να φύγεις; Φύγε. Αλλά να ξέρεις ότι θα είμαι πάντα εδώ για σένα. [Βγαίνει η Βερόνα.]

Τέλος μέρος 1, Πράξη 2, Σκηνή 2'

Little Beast

Το τελευταίο πράγμα που είδα, ήταν το ξυπνητήρι να αναβοσβήνει 12:07 πριν να χώσει τα μακριά αρπακτικά νύχια του στο στήθος μου και το άλλο του χέρι να καλύπτει τις κραυγές μου. Σηκώθηκα και ανακάθισα, ανακουφισμένη ότι ήταν μόνο ένα όνειρο, αλλά όταν είδα το ξυπνητήρι να λέει 12:06, άκουσα την πόρτα της ντουλάπας να ανοίγει.

Ένωθα λες και ήμουν 6 χρονών στον διαγωνισμό χορού λίγα δευτερόλεπτα πριν ανακοινωθεί ο νικητής, γνωρίζοντας ότι δεν θα ήμουν εγώ. Η 26 χρονών γυρνώντας το κεφάλι μου δεξιά, ξέροντας ότι θα δω Αυτόν να φιλιέται με κάποια άλλη κάτω από νέον φώτα. Έτσι και τώρα. Όταν το κοιτασμένο χέρι πρόβαλε μέσα από τα σκοτάδια της ντουλάπας ήξερα μέσα μου: όπως και κάθε άλλο βράδυ, είχε έρθει για μένα. Έκανα τα χέρια μου μπουνιές και έσφιζα, ανοίγοντας ματωμένα μισοφέγγαρα στις παλάμες με τα νύχια μου. Ήμουν έτοιμη να παλέψω.

Αργούσε να ξεδιπλωθεί και αυτή η αναμονή ήταν χειρότερη της καταιγίδας. Πρώτα βγήκε το ένα σκελετωμένο χέρι και μετά το άλλο, σαν σπασμένα κλαδιά μέσα σε ανοιχτό τάφο που τα μπερδεύεις με απομεινάρια νεκρού. Αυτός ήταν όμως ζωντανός. Λευκή πέτσα τεντωμένη πάνω σε μακριά κόκαλα, διάφανη σε σημεία με τις φλέβες να φεγγίζουν τυρκοιάζ στο σκοτάδι. Ένα δαχτυλίδι έπεσε στο πάτωμα, κατρακύλησε και σταμάτησε μπροστά από τα πόδια του κρεβατιού μου. Δεν ξέρω αν έφυγε από τα λιπόσαρκα δάχτυλά του ή αν το ξέρασε το στόμα που είδα μισάνοιχτο να διαγράφεται μέσα απ' τα σκοτάδια της ντουλάπας. Έμμηξα πιο βαθιά τα νύχια μου στις παλάμες.

«Δεν θα τρέξεις; Δεν θα φωνάξεις;» με ρώτησε και η φωνή του ήταν σαν επιθανάτιος ρόγχος. Ήξερα ήδη πολύ καλά τον αργόσυρτο τόνο που παίρνουν οι λέξεις όταν με το ζόρι βγαίνουν απ' το λαρόγγι.

«Όχι» του απάντησα και πάτησα τα πόδια μου στο πάτωμα. Σηκωθήκαμε και οι δύο όρθιοι ταυτόχρονα, σαν να είχαμε χορέψει τον ίδιο χορό αρκετές φορές και οι κινήσεις μας ήταν πια μυϊκή μνήμη. Ήταν ψηλός αυτό το βράδυ, αλλά πάντα ήταν έτσι. Ψηλότερος από εμένα και αναγκάστηκα να ριζώ το κεφάλι μου προς τα πίσω για να τον αντικρύσω, αφήνοντας έτσι τον λαιμό μου εκτεθειμένο. Πριν προλάβω καν να πάρω ανάσα, τα μακριά του πόδια τον έφεραν μπροστά μου και με περιτύλιξε σαν αναρριχώμενο φυτό. Το ένα του χέρι μου έκλεισε το στόμα και το άλλο άρχισε να πιέζει το στήρνο μου. Σαν να ήθελαν τα μακριά του νύχια να χωθούν κάτω από τη σάρκα μου, κάτω από τους μύες, να ξηλώσουν τις φλέβες και τις αρτηρίες, να ανοίξουν ένα ένα τα κόκαλα του θώρακά μου και να γρατζουνήσουν την καρδιά μέχρι να μείνει ένα μάτσο από ματωμένες κρεάτινες λωρίδες.

«Μα δεν έχεις καρδιά, έτσι δεν είναι;» είπε διαβάζοντας τις σκέψεις μου.

Δάγκωσα την λεπτή πέτσα στα δάχτυλά του που μου έκλειναν το στόμα. Ένωσα τη γεύση του αίματος περισσότερο σαν ανάμνηση στη γλώσσα μου. Στις δικές του φλέβες κυλούσε μόνο κάτι οξύ και άπιαστο.

«Ενοχές λέγονται, γλυκιά μου» έκρωξε και το πρόσωπό του πήρε έναν μορφασμό σαν να προσπαθούσε να μιμηθεί το ανθρωπινό χαμόγελο. Οι άκρες των σκασιμένων χειλιών του ανέβηκαν και μαζί ανασήκωσαν το ξεραμένο δέρμα του προσώπου του. Δίπλα από το στόμα του εμφανίστηκαν ρωγμές και χλωμές φολίδες δέρματος άρχισαν να ξεκολλάνε και να πέφτουν πάνω μου. Τα μάτια του χωμένα βαθιά στο κρανίο γυάλισαν και τα αγγεία γύρω από αυτά άρχισαν να σπάνε μαυρίζοντας τις κόγχες. Ξεφύσησε περιπαικτικά και η αποφορά του θανάτου με τύλιξε. Δάγκωσα πιο δυνατά τα δάχτυλά του για να μείνω όρθια.

«Είσαι έξυπνη, αλλά όχι αρκετά έξυπνη» είπε με μένος καθώς με έσπρωξε στο κούφωμα της πόρτας. Το κεφάλι μου βάρωσε με δύναμη στο ξύλο και για λίγα δευτερόλεπτα ένιωσα την ευτυχία του να χάνω τις αισθήσεις μου. Δεν με άφησε να πέσω όμως, έμπηξε τα νύχια του πιο δυνατά στο στήθος μου και ο πόνος με ανασήκωσε.

«Για πόσο καιρό νομίζεις μπορείς να το κάνεις αυτό;» με ρώτησε και η σαπρή ανάσα του έσταζε ειρωνεία.

«Τέλειωσε το τότε» του είπα. «Τέλειωσε το. Η εγώ ή εσύ.»

Έκανε ένα βήμα πίσω και με ζύγισε με το βλέμμα του. Το φως από το παράθυρο της κουζίνας χτύπησε το κούτελό του γυμνό και πάλλευκο, τα λιγοστά ξερά μαλλιά τραβηγμένα στο πίσω μέρος του κεφαλιού του ήταν μακριά και ανακατεμένα. Θυμήθηκα πως κάπου είχα διαβάσει ότι τα μαλλιά και τα νύχια μεγαλώνουν και μετά θάνατον στους νεκρούς. Έτσι ήταν κι αυτός. Στιγμιαία αναρωτήθηκα αν η νεκροκεφαλή στο πατάρι είχε κι αυτή τούφες μακριές από μπουνιές, δύο φορές πιο μακριές απ' όσο ήταν όταν τον έκλεισα εκεί μέσα, τρεις φορές πιο μακριές από την τελευταία φορά που τις χάιδεψα.

«Θα παίζουμε ένα παιχνίδι τότε» μου ανακοίνωσε και ξεκόλλησε τα χέρια του από πάνω μου, κάνοντας ένα βήμα πίσω. «Θα σου πω έναν γρίφο. Όχι εύκολο. Αν τον λύσεις θα σε αφήσω να κάνεις ότι θες. Θα σε αφήσω ήσυχη. Ίσως αυτή τη φορά να μην με σκοτώσεις;» γέλασε χαϊρένακα. «Αν χάσεις... Θα σε ξαναβλέπω κάθε βράδυ»

«Πως ξέρω ότι λες αλήθεια; Ότι θα τηρήσεις αυτά που λες;» τον ρώτησα.

«Γλυκιά μου, ακόμη και τα τέρατα παίζουμε με βάση τους κανόνες. Ειδικά τα τέρατα που έχεις δημιουργήσει εσύ»

«Πες μου τον γρίφο τότε» είπα και άνοιξα τις παλάμες μου. Σταγόνες αίματος άρχισαν να κυλάνε από τις πληγές προς τις άκρες των δαχτύλων και να μένουν για δευτερόλεπτα μετέωρες στα νύχια μου πριν πέσουν στο μάρμαρο.

«Τι σε πλήγωσε τόσο και τον σκότωσες;» με ρώτησε και ο τόνος του ήταν δικαστή που επιβάλλει την ποινή.

Έχασα μία ανάσα, δύο. Ένωσα έναν σιδερένιο κλοιό να σφίγγει τα αυτιά μου. Ζαλιστήκα και έγειρα πίσω για να στηριχτώ. Η ανθρωπόμορφη ερινύα χάθηκε από μπροστά μου και βρέθηκα μήνες πριν, κάτω από νέον φώτα, πνιγμένη από καπνούς. Πρώτη ανάσα: βάζει το χέρι του στο λαιμό της. Δεύτερη ανάσα: την φιλάει και είμαι σίγουρη ότι η γεύση του είναι η ίδια όπως ήταν όταν φιλούσε εμένα. Το σκηνικό θόλωσε και βρέθηκα πάλι στον διάδρομό μου, μόνο που δεν ήταν το τέρας απέναντί μου. Ήταν Αυτός. Και εγώ. Και τα χέρια μου που έσφιγγαν τον λαιμό του. Πρώτη ανάσα: τα νύχια μου έχουν βαφτεί κόκκινα από τα αίμα του. Δεύτερη ανάσα: στοιβάζω το σώμα του σε εκείνο το παλιό μπαούλο που είχε αφήσει ο προηγούμενος νοικάρης του σπιτιού. Τρίτη ανάσα και γύρισα στο παρόν. 12 και 15 πρώτα λεπτά. Το βλέμμα μου έπεσε στο πατάρι όπου κάτω από κουτιά, σαπισμένους σωλήνες και σκουπίδια βρισκόταν το μπαούλο. Η πρώτη φορά είναι η δύσκολη σκέφτηκα και χίμηξα στην ερινύα.

Δεν με περίμενε, δεν πρόλαβε να αντιδράσει. Έχασα τα νύχια μου στους κροτάφους του και τα κατέβασα. Αίμα δεν έτρεξε αλλά κορδέλες ξεσιτισμένης σάρκας ακολούθησαν την πορεία των δαχτύλων μου. Η αποφορά μεγάλωσε. Πήρα το κεφάλι του στα δυο μου χέρια και το βάρωσα στην κάσα της πόρτας. Πρώτη ανάσα: τα μάτια του μέσα στις μαυρισμένες κόγχες θόλωσαν. Δεύτερη ανάσα: το κρανίο του έβγαλε τον πρώτο κρότο και σάλιο πετάχτηκε από το στόμα του καθώς με ρώτησε «Γιατί;»

«Δεν παίζω με βάση τους κανόνες. Ειδικά για τέρατα που έχω δημιουργήσει εγώ» του απάντησα και βάρωσα με ακόμη περισσότερη δύναμη το κεφάλι του στο ξύλο ξανά και ξανά και ξανά.

Όταν σταμάτησα είχα χάσει το μέτρημα, η ανάσα μου έβγαине σε συγχορδία με τους γρήγορους χτύπους της καρδιάς μου. Στα πόδια μου είχα πια έναν μπόγο ζωωμένης σάρκας, ξεσιτισμένης, βαθουλωμένης. Η αποφορά είχε κατακλύσει το μικρό μου διαμέρισμα. Δεν ήξερα αν προερχόταν από το τέρας που έλιωνε στο πάτωμα του διαδρόμου μου ή από Αυτόν που έλιωνε στο

πατάρι μου. Δεν με ενδιέφερε. 12 και 33 πρώτα λεπτά: φόρεσα το δαχτυλίδι που βρήκα στα πόδια του κρεβατιού μου, ξάπλωσα και τράβηξα το πάπλωμα πάνω από το κεφάλι μου.

«Συγγνώμη για το αίμα στο στόμα σου. Μακάρι να ήταν το δικό μου» ψιθύρισα σαν βραδινή προσευχή και έκλεισα τα μάτια μου.

Τρεις Αποστολίδου

Χτύπα ξύλο

«Σε περιόδους μεγάλου άγχους το φαινόμενο είναι σύνθηρος», είπε ο γιατρός με ένα κρύο χαμόγελο κοιτώντας με στο μέτωπο. «Πείτε μου, υποφέρετε από πονοκεφάλους;»

«Ναι γιατρέ».

«Η περίοδος σας είναι σταθερή;»

«Μάλιστα.»

«Ε τότε δεν έχετε να ανησυχείτε, αγαπητή μου. Συμπτώματα απλής κούρασης. Θα σας γράψω εδώ κάποια υπνωτικά και θα σας συνιστούσα να τρώτε καλά. Δεν θέλουμε να χάσουμε κι άλλο βάρος, έτσι; Κούνησα το κεφάλι μου κι έσυρα τα πόδια μου στην έξοδο. Η Μάρθα με υποβάσταζε.

«Ξέρεις πόσα χρόνια μένω μόνη μου; Πάντα ήμουν εύκολη στον ύπνο.»

«Ίσως να φταίει η μετακόμιση, Άννα μου. Πιέστηκες», μου είπε με μια συγκατάνευση, όπως μιλάνε στους τρελούς. «Το απόγευμα κιόλας θα έρθω να σου κάνω παρέα.»

«Θα μείνεις και το βράδυ;» είπα κλεινοντας για λίγο τα μάτια μου. Ευχόμουν από μέσα μου να πει ναι.

«Ε ξέρεις τώρα, θα έρθει ο Τάκης το βράδυ. Σου υπόσχομαι όμως ότι μες στην εβδομάδα θα πω και στις άλλες να μαζευτούμε. Έλα μωρέ, χαμογέλα λίγο».

Μα η Μάρθα δεν ήρθε το βράδυ. Ο Τάκης αποφάσισε να της κάνει έκπληξη κι έσκασε μύτη νωρίτερα με ένα μπουκάλι ούισκι και πραλίνας. Δεν ήθελα να της το χαλάσω. Κλείσαμε το τηλέφωνο κι ένωσα αμέσως τους τοίχους να με πλακώνουν. Δεν είναι ότι δεν μου άρεσε το καινούργιο σπίτι, μια χαρά ήταν. Άνετο, καλόγουστο κι επιτέλους δικό μου. Είχα κουραστεί να ζω στο νοίκι.

Ίσως να φταίει το ξύλο. Από την ημέρα που έβυσα τη σταγόνα της μπογιάς με το μαχαιράκι, το κεφαλάρι του κρεβατιού μου με εκδικείται. Εκείνη την ημέρα δημιούργησα άθελά μου μια πληγή στο καλογουαλισμένο έπιπλο. Στενοχωρήθηκα γιατί ήταν καινούργιο. Πανάκριβο μου βγήκε το κρεβάτι γιατί ήταν αυθεντική καρδιά, κανονικό ξύλο κι όχι περιονίδια. Με τον καιρό, η πληγή γινόταν όλο και πιο ρηχή, μέχρι που εξαφανίστηκε τελείως. Σαν να μην υπήρξε ποτέ. Από τότε το ξύλο άρχισε να βγάζει ήχους. Μικρά κρακ, διακριτικά, μα τόσο δυνατά ώστε να μην περνούν απαρατήρητα.

«Ανοησίες», είπε η μαμά μου. «Βρε χαζό, συστέλλεται και διαστέλλεται με την αλλαγή της θερμοκρασίας. Το ξύλο είναι ζωντανό. Θα το συνηθίσεις.»

Εγώ όμως δεν μπορούσα να το συνηθίσω, μάλιστα οι ήχοι μου φαινότανσαν κάθε νύχτα και πιο δυνατοί. Έφτασα να μην κοιμάμαι, να κάθομαι να μετρώ την ώρα για το πότε θα ακουστεί το κρακ.

Όχι απόψε, είπα και κατάπια το υπνωτικό. Λίγο μετά οι ολοκαινούργιες κουρτίνες μου φάνηκαν ασημένιες και το ταβάνι μου φάνηκε θάλασσα. Ένωσα μια γλυκιά ζέστη στη μέση μου και ευφορία πλημύρισε όλο μου το κορμί. Τα άκρα μου βυθίστηκαν στο στρώμα κι όλα σιοτεινιάσαν. Έπειτα δεν άκουσα τίποτα πέρα από έναν ελαφρύ συριγμό στ' αυτί. Τότε ήταν που ένωσα στο δωμάτιο μια παρουσία.

Δεν ήμουν σίγουρη για τη μορφή της, αλλά ήμουν βέβαιη για το σκοπό της. Πήγα να κουνήσω τα χέρια μου αυθόρμητα μα μου ήταν αδύνατον. Ήταν λες και κάποιος με κρατούσε από τους καρπούς στο έδαφος. Τότε πήγα να μαζέψω τα πόδια μου αλλά ούτε αυτό μπορούσα να κάνω. Ο κορμός μου ήταν καθηλωμένος στο στρώμα και η παρουσία έχει έρθει στο κρεβάτι μαζί μου. Δεν άργησε να ανέβει πάνω μου, κάτι που δυσκόλεψε την αναπνοή μου. Το τελευταίο πράγμα που είδα, ήταν το ζυπνητήρι να αναβροσβήνει 12:07, όσο το χέρι της κάλυπτε τις κραυγές μου και χωνόταν αρπακτικά μέσα μου.

Ανακάθισα, στο κρεβάτι. Ήταν μόνο ένα όνειρο, σκέφτηκα κι ένας αναστεναγμός ανακούφισης βγήκε απ' τα πνευμόνια μου. Σηκώθηκα να αλλάξω τις ιδρωμένες πιτζάμες και το μάτι μου έπεσε στο ζυπνητήρι. 12:06, αναβρόσβηναν οι κόκκινοι αριθμοί και τότε κρακ άκουσα την ξύλινη πόρτα της ντουλάπας να ανοίγει. Μέσα από τα ανοιξιάτικα πουκάμισά ξεπρόβαλε ένα χέρι. Τα δάχτυλα μακριά και τα νύχια επίσης. Στον δείκτη και στον παράμεσο φορούσε δαχτυλίδια. Κάποιες τρίχες φύτρωναν από τον καρπό και πάνω. Το πλάσμα συνέχισε να αναδύεται σαν βρέφος που γεννιέται με δυσκολία μέσα από μια οπή δέρματος. Πρώτα φάνηκε το κεφάλι. Τα λιγοστά μαλλιά του ήταν μαύρα και κρέμονταν, μαραμμένα πράσα το τεράστιο μέτωπό του. Ήταν ψηλό, με αντρίκεια κορμοστασιά, σαν ήρωας γοθτικού μυθιστορηματος, επιβλητικό όσο ένα δέντρο με βαθιές ρίζες. Τα πόδια, λεπτά καλάμια. Το πρόσωπο χλωμό, τα μάτια μαύρα από κόγχη σε κόγχη. Τα χείλη του καλοσχηματισμένα και γύρω από τα χείλη του υπολείμματα ξεραμένου σάλιου, λες κι από την προσπάθεια είχε αφυδατωθεί. Που και που άνοιγε το στόμα του, σαν να υπέφερε, αφήνοντας τα κιτρινωμένα δόντια του να ξεπροβάλλουν. Όταν βγήκε εξ' ολοκλήρου από τη ντουλάπα, έμεινε να με κοιτάζει. Είχε βυθιστεί τόσο πολύ στους ώμους του, λες από αμηχανία. Σαν να ήθελε να χαμηλώσει στο ύψος μου, να με κοιτάζει στα μάτια. Το λυπήθηκα λίγο. Θυμήθηκα τη συμβουλή ενός τουρίστα χειρομάντη που είχα συναντήσει στο Μοναστηράκι: «Αυτά τα πράγματα δεν θα σε πειράξουν, άμα δεν τα φοβάσαι».

Όχι από φόβο, αλλά από έλεος μίλησα πρώτη. «Θέλεις λίγο νερό;». Το πλάσμα έγνεψε το κεφάλι του κι εγώ έσπευσα στην κουζίνα. Όταν γύρισα το βρήκα να κάθεται στην άκρη του κρεβατιού. Πήρε το ποτήρι κι άρχισε να χτυπάει το γυαλί με τα δαχτυλίδια του. Ο ήχος μάλλον τον διασκέδαζε γιατί φανέρωνε τα δόντια του σε μια απόπειρα χαμόγελου. «Ποιος είσαι, σε ξέρω;» πήρα το θάρρος να ξαναμιλήσω. Αλλά το φτωχό πλάσμα δεν απάντησε. Βάλλθηκε να ανοίγει διάπλατα το στόμα του και να μου το δείχνει. Η γλώσσα του έλειπε. «Θέλω να φύγεις» του είπα παίρνοντας το ρίσκο. Το πλάσμα μάζεψε πάλι τους ώμους του, λες και ήθελε να κοντύνει. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και πήγε πάλι στη ντουλάπα. Σε μια παρόρμηση θάρρους ξανάνοιξα την πόρτα της ντουλάπας και το βρήκα σαν γάτα κουλουριασμένο καρτερικά δίπλα στη σιδερώστρα. Η πρότερη επιβλητική του κορμοστασιά είχε συρρικνωθεί, δυσανάλογα με το κεφάλι του. «Γιατί πήγες να μου κάνεις κακό πριν; Εγώ βλέπεις πόσο καλή είμαι μαζί σου» είπα επιτακτικά. Το πλάσμα κουλουριάστηκε περισσότερο. Μου έδειξε τα δόντια του και μετά το στομάχι του. Υπέθεσα ότι πεινούσε. Για να μην ρισκάρω να γίνω εγώ το δείπνο του, το πήγα στην κουζίνα και του έδωσα να φάει ένα κοτόπουλο που είχα στην κατάψυξη. Δεν θα έλεγα ότι το έφαγε με όρεξη, ίσως γιατί το γεύμα του δεν ήταν ζωντανό, ίσως γιατί λόγω της γλώσσας το πλάσμα είχε απολέσει τη γεύση, πάντως το έφαγε ολόκληρο. Η μυρωδιά της αναπνοής του έφτανε μέχρι τον καναπέ. Έπειτα σηκώθηκε από το τραπέζι και πήγε στη βιβλιοθήκη. Γύρισε και με κοίταξε με ευγνωμοσύνη, κατόπιν συρρικνώθηκε, κουλουριάστηκε μπροστά στο έπιπλο και μάλλον κοιμήθηκε.

Εγώ, βέβαια, δεν έκλεισα μάτι. Πήγα στην κρεβατοκάμαρα, κλείδωσα την πόρτα του δωματίου για παν ενδεχόμενο και περίμενα να ξεμερώσει με το κινητό στο χέρι. Με το πρώτο πρωινό φως ξεκλείδωσα και έφαξα να το βρω. Άφαντο.

Δεν μίλησα σε κανέναν για την παράξενη νύχτα. Ήδη με αντιμετώπιζαν σαν άρρωστη. Πήρα πέντε έξι φθηνά κοτόπουλα από το σουπερμάρκετ και τα βόλεψα στην κατάψυξη. Ήξερα τι με περίμενε κι αυτό με έκανε πιο ήρεμη. Έμεινα ξύπνια μέχρι τα μεσάνυχτα. Στις 12:06, πιστός στο ραντεβού, ο νυχτερινός επισκέπτης έκανε την εμφάνισή του μέσα από τη ντουλάπα με τον ίδιο δραματικό τρόπο, αυτή τη φορά χωρίς να με βλάψει. Τον οδήγησα στην κουζίνα, έφαγε το ωμό κοτόπουλο και κουλουριάστηκε σαν γάτα μπροστά στη βιβλιοθήκη.

Η ίδια ρουτίνα συνεχίστηκε για ένα μήνα. Με τον καιρό συνήθισα την παρουσία του και σιγά-σιγά άρχισα

να κοιμάμαι φυσιολογικά. Σταδιακά επανήλθα στα κιλά μου κι έπειτα τα ξεπέρασα. Στην αρχή σκέφτηκα ότι ίσως αυτό να οφειλόταν στους πόνους, ίσως στο ότι έπαψα να έχω περίοδο.

Το σπίτι το πούλησα έξι μήνες μετά. Στο καινούργιο μου σπίτι ακόμη γεμίζω την κατάψυξη με κοτόπουλα, για παν ενδεχόμενο. Το πλάσμα δεν εμφανίστηκε ξανά. Καμιά φορά ακούω τριγμούς στο ξύλο της βιβλιοθήκης. Ναι, την βιβλιοθήκη την κράτησα όπως κι όλα τα ξύλινα έπιπλα. Όπου να 'ναι γεννάω. Ίσως το πλάσμα ξανάρθει για να γνωρίσει το νέο μέλος της οικογένειας.

Κατερίνα Ζαμπανιώτη

Beaching

Μικροδιηγήματα σε 145 λέξεις

I

Το ραδιόφωνο το είπε καθαρά. Όταν πήγε να κοιτάξει, χιλιάδες πτώματα είχαν ξεβραστεί στην ακτή. Άλλα χωρίς κορμό κι άλλα χωρίς κεφάλι. Ολόκληρη η παραλία έζεχνε. Ήρθαν τα φορτηγά.

II

Πέταξε το πιάτο στο πάτωμα. Κρακ. Ένα θραύσμα λοξοδρόμησε και την πέτυχε στον αστράγαλο. Εκείνη μαζεύτηκε στην άκρη σ' ένα κουβάρι. Μια γάτα που έκανε ζημιά και κάθεται γλειμμένη.

III

Τη μέρα, τα φορτηγά καθαρίζουν πυρετωδώς, στοιβάζοντας τα κουφάρια κατά ομάδες με βάση το χρώμα και το μέγεθός τους σε σιδερένια κουτιά, σαν φέρετρα. Το βράδυ, άλλα τόσα ξεβραζόταν.

IV

Πέμπτη βράδυ. Εκείνος γύρισε νωρίτερα. Πάρκαρε με την όπισθεν. Ξεκλείδωσε. Ανεβαίνοντας τις σκάλες έτρεξε στο δωμάτιο. Βογκητά. Τα γυμνά τους σώματα γυάλιζαν σαν τα κουφάρια κάτω απ' την πανσέληνο.

V

Περπάτησε στην παραλία. Το θέαμα τον ανακάτευε. Κλώπησε δύο φάρια μπροστά του. Το ένα χωρίς κεφάλι, το άλλο χωρίς κορμό. Πριν φύγει, φόρτωσε μια βαλίτσα υπάρχοντα. Κοίταξε τον ορίζοντα.

Αργύρης Φυτάκης

Ανάσα

μέρος Α'

Αυτό που είδε στην έπαυλη, την έκανε να φύγει όσο πιο γρήγορα μπορούσε από εκείνο το μέρος. Ένωθε λες και χίλιοι δαίμονες την ακολουθούσαν. Ακόμη και η απότομη βροχή, που ο αέρας την μεταμόρφωνε σε μαστίγιο επάνω στο πρόσωπο της, δεν ήταν ικανά να την σταματήσουν. Μετά από λίγο κατόρθωσε να βρει ταξί και να φτάσει σπίτι. Κλείδωσε την πόρτα και ακούμπησε πάνω της, προσπαθώντας να πιάσει την ανάσα της. Έτρεμε καθώς η σκηνή έπαιζε, ξανά και ξανά στο μυαλό της. Εκείνος, καθισμένος στον καναπέ ανάμεσα σε δυο γυμνόστητες νεαρές γυναίκες, και στο τραπέζι μπροστά η παλιά αγαπημένη του συνήθεια. Η κοκαϊνή είχε κυλήσει πάλι. Το είχε υποσχεθεί. Ποτέ ξανά...

Γέμισε την μπανιέρα με ζεστό νερό, άφησε το κόκκινο φόρεμα της να πέσει στο πάτωμα και βυθίστηκε μέσα. Έκλεισε τα μάτια. Θυμήθηκε την ημέρα που πρωτογνωρίστηκαν. Εκείνη μιλούσε με την φίλη της, η οποία την είχε σύρει με το ζόρι σε εκείνη την εκδήλωση. Εκείνος, ένας από τους πιο γνωστούς νέους φωτογράφους στα καλλιτεχνικά δρώμενα. Η δεξίωση γινόταν προς τιμή του, για να γιορτάσουν το βραβείο που είχε κερδίσει. Ο οικοδεσπότης, γυρνούσε από άκρη σε άκρη στην αίθουσα όλη την βραδιά, μιλώντας με όλους. Ο Έρικ σε λίγο, είχε ανέβει σε μια εξέδρα και ήταν έτοιμος να εκφωνήσει τον λόγο του.

«Την προσοχή σας παρακαλώ!» ακούστηκε διαπεραστική η φωνή του.

Η μουσική σταμάτησε και όλοι γύρισαν προς το μέρος του.

«Ωραία. Και τώρα που έχω την προσοχή σας, θα ήθελα πρώτα απ' όλα να σας ευχαριστήσω όλους που ήρθατε να με τιμήσετε, και τόσο καιρό, υποστηρίζετε την δουλειά μου. Δεν θα σας κουράσω πολύ. Θα κλείσω λέγοντας σας ότι έχω αποφασίσει το επόμενο θέμα μου, και φυσικά,

ήδη επέλεξα την πανέμορφη κοπέλα που θα με βοηθήσει σε αυτό»

Όλοι κοιτούσαν την εντυπωσιακή ξανθιά συνοδό, που δεν έφυγε όλη τη νύχτα από το πλευρό του. Εκείνος με καμαρωτό περπάτημα, κατέβηκε από την εξέδρα και με επιδεικτικό ύφος, πέρασε αδιάφορος μπροστά από την κοπέλα. Τα μάτια της Ρόουζ, άνοιξαν διάπλατα όταν ήρθε και στάθηκε μπροστά της. Έκανε μια θεατρική βαθιά υπόκλιση τείνοντάς της το χέρι του. Εκείνη αποσβολωμένη, έμεινε καρφωμένη στα γαλάζια του μάτια. Η Ρέα δίπλα της, την σκουντησε απαλά να επανέλθει στην πραγματικότητα. Έπιασε το χέρι της, και το έκλεισε απαλά στην παλάμη του.

«Θα θέλατε όμορφη δεσποινίς να γίνετε η μούσα μου;» τον άκουσε να της προτείνει.

Γύρισε και κοίταξε την Ρέα. Το ύφος της μαρτυρούσε ότι το σχέδιο ήταν οργανωμένο. Κοίταξε γύρω της τον κόσμο να παρακολουθεί με αγωνία την απόφαση της.

«Απ' ότι φαίνεται, δεν έχω και άλλη επιλογή, από το να δεχτώ την πρότασή σας. Με τιμά ιδιαίτερα» του απάντησε χαμογελώντας ευγενικά.

Ο Έρικ ακούμπησε τα χείλη του απαλά το χέρι της, αφήνοντας ένα φιλή. Οι παρευρισκόμενοι ξέσπασαν σε χειροκρότημα. Έπειτα έφυγε και ανακατεύτηκε με το πλήθος. Η Ρόουζ έκανε να φύγει. Βγαίνοντας από την έπαυλη, άκουσε μια φωνή πίσω της.

«Πως μια τόσο όμορφη δεσποινίς φεύγει μόνη της, ασυνόδευτη;» είπε πλησιάζοντας προς το μέρος της με αργά σταθερά βήματα.

«Σε τρώμαξα;» ρώτησε μόλις στάθηκε μπροστά της «Πιο πολύ με ξαφνιάσατε, θα έλεγα...» του απάντησε αμήχανα

«Νομίζω ότι ο πληθυντικός είναι περιττός μεταξύ μας.»

«Ναι. Έχετε... έχετε δικιο»

«Είναι πολύ αργά, ακόμα και για ένα τελευταίο ποτό;»

«Είναι ήδη αργά για μένα. Ευχαριστώ.» του απάντησε ευγενικά και τύλιξε την εσάρπα της καλύτερα γύρω από τους ώμους της, αποφεύγοντας να ενδώσει στα κελεύσματα οικειότητας.

Ο ήχος του τηλεφώνου την έβγαλε από τις αναμνήσεις. Ήταν η Ρέα. Δεν είχε σκοπό να της απαντήσει. Όχι απόψε τουλάχιστον. Είχαν περάσει κοντά δύο χρόνια από εκείνη την βραδιά. Είχε πάρει ήδη τις αποφάσεις της. Σηρώθηκε αποφασιστικά και τύλιξε μια πετσέτα γύρω από το γυμνό της σώμα. Πήρε το κινητό στα χέρια της. Για μια στιγμή δίστασε... Όμως το είχε πάρει απόφαση. Έγραψε λίγες λέξεις σε ένα μήνυμα και το έστειλε.

Ο ήχος του κινητού τον έκανε να αφήσει το ποτήρι του στο τραπέζι. Όσο θολωμένος και να ήταν το μυαλό του και η ματιά του, εκείνη την στιγμή κατάλαβε πόσο σοβαρό ήταν αυτό που διάβαζε. Τράβηξε ακόμα περισσότερο την ήδη λυμένη του γραβάτα και ένιωσε το πρόσωπο του να φλέγεται από αγωνία. Κοίταξε γύρω του και αμέσως πετάχτηκε επάνω, σχεδόν πετώντας την νεαρή γυμνόστητη κοπέλα στο πάτωμα. Ο φίλος του έτρεξε και τον πρόλαβε στις σκάλες. Προσπάθησε να τον αποτρέψει από το να τρέξει κοντά της, όμως μάταια.

Νάγια Μητροπούλου

Διακριτική ευχέρεια

Περίμενε σε παρακαλώ -

Μην μιλήσεις ακόμη -

Πατώ το κουμπί -

Όλα ασφαλή!

Μπορείς να απαντήσεις.

Θέλεις να επαναλάβω την ερώτησή;

Νομίζω ότι θα μας απαντήσει κάποιος άλλος.

Περιμένετε!

Τώρα μην μιλάτε. Μόνο ακούτε.

Πολύ σωστά παιδιά. Έχετε δώσει τις κατάλληλες απαντήσεις.

Ας προχωρήσουμε.

Μη! Περίμενε!

Να κλείσω την κάμερα πριν εκφράσεις την απορία σου.

Οκ! Πες μας!

Μπορείς να απαντήσεις με την άνεσή σου.

Πολύ σωστά. Εύγε!

Μια στιγμή να ανοίξω την Κάμερα.

Η επεξήγηση είναι μέρος της διδασκαλίας.

Ω, χτυπάει το κουδούνι. Θα συνεχίσουμε στο επόμενο μάθημα.

Μια στιγμή!

Να κλείσω την κάμερα.

Ωραία!

Τώρα μπορείτε να βγείτε διάλειμμα. Αλλά, προσεχτικά, κρατήστε τις αποστάσεις!

Όχι παιδιά,

δεν γνωρίζω σε πόσα πατήματα του κουμπιού θα διαλυθεί η κάμερα,

ούτε σε πόσες διδακτικές ώρες θα τελειώσουμε το θέμα μας.

Όχι, δεν μπορώ να κυκλοφορώ στην τάξη

και να χρησιμοποιώ τηλεχειριστήριο για την κάμερα.

Πόσα θα μπορούσα να κάνω συγχρόνως!

Τώρα είμαι πια και χειριστής οθόνης, όχι μόνο εκπαιδευτικός.

Οφείλω να συγκεντρώνομαι στην διαχείριση της κάμερας.

Πρέπει να μιλώ, να παραδίδω μάθημα αλλά εσείς να μην καταγράφεστε.

Ήταν ό,τι αποζητούσα. Να κωλυσιεργώ και να μην λειτουργώ.

Ε, συγγνώμη, εννοώ να χειρίζομαι κάμερες και να μην εκπαιδεύω!

Λίνα Βαταντζή

Ο μόνος δικός μου άνθρωπος

(διήγημα σε συνέχειες, μέρος Γ')

Οι λέξεις του συζύγου πυροδότησαν την περιέργεια της Ίριδας και η απουσία του διευκόλυνε την ικανοποίησή της. Στις τσέπες φθαρμένων ενδυμάτων, σε συρτάρια και ντουλάπες, βάλθηκε να αναζητήσει απαντήσεις. Είχε αντιληφθεί πως η οικονομική τους κατάσταση είχε επιδεινωθεί. Ανεξόφλητοι λογαριασμοί, λιγοστά τρόφιμα, φθαρμένα ρούχα και υποδήματα, η οικία αφημένη στο γδάρισμα του χρόνου. Η εύρεση του κλειδιού του γραφείου την οδήγησε στο συμπέρασμα πως τα οικονομικά τους είχαν κατακρημυνιστεί. Πωλητήρια, υποθήκες, αιάλυτες επιταγές ενός ανηλεούς συζύγου. Ζοφερό παρόν, τρομακτικό μέλλον. Άγγιξε μηχανικά την κοιλιακή χώρα και σκέψεις απόδρασης διάβρωσαν το νου. Μα ο φόβος αξεπέραστος και πολλαπλασιασμένος. Όχι μόνο για την ίδια, αλλά -κυρίως- για το παιδί της.

Εκείνη η Πέμπτη ήταν διαφορετική από όλες τις υπόλοιπες. Στην απομόνωση του θαλάμου, η Ευτυχία βρήκε την Ίριδα καθισμένη στο πλάι του παράθυρου, με μια παλιά φωτογραφία στα χέρια. Στάθηκε για λίγες στιγμές, μη θέλοντας να διακόψει τα χάδια της γηραιάς κυρίας στην αποτυπωμένη ανάμνηση. Με αργές κινήσεις, έτεινε το χέρι στον ώμο της, μαγνητίζοντας το βλέμμα της Ίριδας.

«Καλημέρα! Τι ωραίο στιγμιότυπο!»

«Εγώ και η κόρη μου...σαν σήμερα γεννήθηκε»

«Τι σύμπτωση! Σήμερα είναι και τα δικά μου γενέθλια!

Έφερα κεράσματα», είπε και της προσέφερε.

«Κάθισε κοντά μου...ώστε σήμερα γιορτάζεις! Χρόνια καλά, Ευτυχία μου!»

«Σας ευχαριστώ από καρδιάς! Και...ανταποδίδω...», ψέλλισε με δισταγμό.

«Πάντα θα γιορτάζω την ημέρα της μεγαλύτερης ευλογίας, παρόλο που δεν έχω το παιδί μου στο πλευρό...»

«Με συγχωρείτε, δεν ήθελα να σας στενοχωρήσω. Μα...πού...»

«...Βρίσκεται; Μακάρι να γνώριζα. Μας χώρισαν τόσο πρόωρα, τόσο απάνθρωπα, τόσο ανήθικα.»

Το δωμάτιο βυθίστηκε στη σιωπή. Το φως της ημέρας έλουσε τις λίμνες των ματιών της Ίριδας. Γλυκόπιπρες λέξεις κατέκλυσαν τη στοματική κοιλότητα της Ίριδας, καθώς εξιστορούσε...

Μέσα στη χνουδωτή ροζ κουβερτούλα, ήταν η προσωποποίηση της αυγής που η Ίριδα περίμενε τους τελευταίους εννέα μήνες αλλά και άλλη μία απόδειξη της παρακμής του Τρύφωνα. Κακός σύζυγος, κάκιστος

πατέρας. Το βρέφος δεν είχε θέση στην καρδιά του και, κυρίως, στο σπιτικό του, καθώς επιβάρυνε τη δεινή οικονομική κατάσταση. Καταχρεωμένος και απελπισμένος πια, έφαχνε πηγές απομύζησης. Όλες οι οικονομίες του είχαν εξανημιστεί, το ίδιο και η ακίνητη περιουσία του. Ακόμη και η πολυτελής κατοικία είχε υποθηκευτεί. Το μόνο που του είχε απομείνει ήταν η δόξα περασμένων μεγαλείων, την οποία φρόντιζε να συντηρεί για κοινωνικούς λόγους. Μπορούσε να αντέξει πολλά, μα όχι τη ντροπή της δημόσιας κατακραυγής, όχι τη συντριβή της υπερηφάνειας και του εγωισμού του. Το καλό όνομα της οικογένειάς του έπρεπε να διασωθεί πάση θυσία. Όσο οι τοκογλύφοι πίεζαν τον Τρύφωνα, τόσο έσφιγγε ο κλοιός γύρω από τον λαιμό του. Και όσο το χρηματικό οξυγόνο λιγόστευε, τόσο αυξανόταν το διοξείδιο της ανηθικότητας. Η Ίριδα ήταν, πλέον, και μητέρα μα πάντα μια όμορφη και θελκτική γυναίκα. Στο αλαβάστρινο κορμί της πειθήνιας συζύγου, ο Τρύφωνας έβλεπε τη μοναδική ευκαιρία να «ξελασπώσει». Οι επίδοξοι μνηστήρες πολλοί, η περιουσία τους μεγάλη και τα δυνητικά κέρδη πολλά υποσχόμενα. Ανένδοτη η μάνα στην άρνησή της, ακάματος ο Τρύφωνας στις πιέσεις του να εκπορευτεί την Ίριδα. Τίποτα δεν την άγγιζε, τίποτα δεν την ενδιέφερε, παρά μόνο η κόρη της. Με το μένος εκείνου να έχει γιγαντωθεί, ξεκίνησαν οι απειλές για τη ζωή της, οι οποίες έπεφταν στο κενό.

Εκείνο το απόγευμα βρήκε την εξουθενωμένη από την αγρυπνία Ίριδα να κοιμάται βαθιά. Παραδίπλα της το αβάπτιστο βρέφος κουρνιασμένο στην κούνια του, με τα μάτια κλειστά. Με κινήσεις αρπακτικού, ο Τρύφωνας το φυγάδευσε στο αυτοκίνητο. Λίγη ώρα αργότερα, η παράνομη αγοραπωλησία είχε ολοκληρωθεί. Με κορεσμένες τσέπες και αμείλικτο χαμόγελο, επέστρεψε στην οικία του. Σε λίγο, η έντρομη Ίριδα κατρακύλησε σχεδόν από τις σκάλες αναζητώντας το παιδί της.

«Πού είναι; Τι της έκανες;», σπάρραξε

«Σε είχα προειδοποιήσει. Αν δεν ήσουν τόσο σεμνότερη και πεισματάρια, δεν θα με ανάγκαζες να την ξεφορτωθώ!» Πανικοβλημένη, η Ίριδα βάλθηκε να την αναζητά σε κάθε γωνιά του σπιτιού.

«Άδικα ψάχνεις. Σου είπα, την ξεφορτώθηκα...»

«Τη σκότωσες;», ούρλιαξε η Ίριδα

«Όχι βέβαια! Δεν θα μου χρησίμευε νεκρή...ούτε κι εσύ, γι' αυτό γλίτωσες...προς το παρόν»

«Πού την πήγες; Κακούργε!», τσίριξε και όρμησε πάνω του. Έμπηξε τα νύχια στον λαιμό του κι εκείνος την πέταξε μεμιάς στον καναπέ.

«Δεν θα την ξαναδείς! Ποτέ! Εμένα δεν με αφήνιά κανείς! Κανείς! Και αν τολμήσεις να μιλήσεις, θα σε κλείσω στο ψυχιατρείο!», ξεφώνισε και βρόντηξε την πόρτα φεύγοντας.

Η Ευτυχία την αγάλιασε με το πιο συμπονετικό της βλέμμα.

«Λίγες μέρες μετά, το έσκιασα από το σπίτι. Με απειλούσε, ήθελε να συμπεριλάβει και το κορμί μου στις αγοραπωλησίες του. Αυτοεξορίστηκα για να ζήσω, για να την ξαναβρώ. Τόσα χρόνια και ακόμα την αναζητώ. Ίσως, τελικά, να την σκότωσε εκείνη την ημέρα...και ίσως θα ήταν καλύτερα να είχε σκοτώσει εμένα...προτιμότερο από τον καθημερινό θάνατο της ψυχής»

Η συγκίνηση την είχε καταβάλλει. Έφερε τη φωτογραφία στο μέρος της καρδιάς και έτεινε το χέρι στην Ευτυχία αναζητώντας βοήθεια να σηκωθεί. Στην εσωτερική πλευρά του καρπού της Ίριδας, ένα σημάδι εκ γενετής τράβηξε την προσοχή της νεαρής νοσοκόμας. Ομοιάζε με αχλάδι και είχε ροδαλό χρώμα. Υποβασταζόμενη, η Ίριδα κατάφερε να φτάσει στην όχθη του κρεβατιού. Απόθεσε τη φωτογραφία στο κομοδίνο της και έμεινε να την κοιτά για λίγη ώρα, ώσπου αποκοιμήθηκε. Η Ευτυχία σκέπασε το ταλαιπωρημένο κορμί της γηραιάς γυναίκας, έριξε μια ακόμη ματιά στη φωτογραφία και, περιλυπη, εγκατέλειψε το δωμάτιο.

Νατάσα Χασάκιοιλη